CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI!

Director
PAUL LĂZĂRESCU

Redacția și Administrația
Bd. Republicii nr. 34
București, Sector 2,
Tel. 15 03 39

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
creștin și democrat

ANUL XXII
(Seria a IV-a nr. 32)
MARȚI
13 martie 1990
COTIDIAN DE SEARĂ
4 pagini — 1 leu

www.cnsas.ro

Salut călduros armatei

12 martie 1990, început de săptămînă. Început de viață nouă în Oștire. Reprezentanții armatei, ai principalelor comitete ale cadrelor, ai personalului civil, s-au reunit pentru a-și vorbi unii altora, pentru a se cunoaște mai bine, pentru a găsi în unitate elementul esențial al consolidării celei dintîi instituții a neamului, a democrației, libertății și unității românilor. Salutăm fapta lor patriotică, sprijinim ralierea lor lipsită de orice calcul meschin în jurul ministrului apărării naționale, d-l general colonel VICTOR STANCULESCU, și ne exprimăm încrederea în capacitatea bravilor urmași ai eroilor de la Mărăști, Mărășești și Oituz de a-și democratiza și moderniza structurile organizatorice și de comandă. Ne exprimăm satisfacția pentru repunerea în drepturile firești a cadrelor de comandă superioare cu rol decisiv în Ziua de cumpănă — 22 decembrie 1989.

Pe cînd și alte instituții — în speță Securitatea, Poliția, Procuratura militară — își vor regindi în termeni cu adevărat patriotici atitudinea și funcțiile în stat. Și o întrebare :

Cine remodelează și conduce — în condițiile complexe din România — serviciile de informații și contrainformații ?

Tradiția românească cere ca aceste organe să fie subordonate Armatei, cel puțin pe moment, pînă cînd ne facem „curățenie în ogradă". Așteptăm Vești Bune !

TRAIAN ILIESCU

Recunoștință veșnică Eroilor Revoluției

Visuri nebune... împlinite

De mii și mii de ori am trecut pe lîngă statuia lui Lenin. Pe măsură ce regimul politic de la noi devenea mai odios, o priveam cu tot mai multă ură. De multe ori, trecînd pe lîngă statuie în grupuri de colegi, le spuneam : salutați-l, că de la el ni se trage ! Priveam cu milă condescendentă turiștii sovietici care, după sute sau mii de kilometri, se opreau să pună flori la Lenin-ul nostru, ca și cum n-ar fi avut destul lenini la ei. De la o vreme, am început să-l botezăm. După invenția unui coleg mai caustic, îi inversasem numele, spunîndu-i NINEL. Astfel, îl puteam persifla chiar în prezența unor indiscreți care, nu o dată, ne întrebau, intrigați, cine e Ninel. Dacă aveam vreo bănuială, spuneam că e un prieten de-al nostru.

Îi inversasem și învățătura, spunînd „ITAȚĂVNI, ITAȚĂVNI, ITAȚĂVNI !" Visul de aur, visul meu nebun, era să-l văd spînzurat într-un cablu de macara, care să-l smulgă de pe soclul pe care trona indiferent și sfidător.

Tot în mulții ani cît am fost nevoit să trec zilnic pe lîngă statuie, am început să nutresc și un alt vis nebun, anume, în anii cînd la conducerea întregii mass-medii românești se afla Dumitru Popescu, fost Dumnezeu. Acesta își făcuse un obicei din a convoca, săptămînal, toți redactorii șefi la ședință de mustruluială. Vinerea, dacă-mi aduc bine aminte. În ce consta mustruluiala săptămînală, care se nota și se transmitea în redacții, aproape cuvînt cu cuvînt ? Primul punct, cel mai important pentru D.P. — D-zeu, era următorul : presa nu reflectă în suficientă măsură activitatea secretarului general al partidului. Apoi, urmau reproșurile obișnuite : recolta nu s-a strîns în timpul stabilit ; arăturile nu s-au încheiat ; planul la cărbune nu s-a îndeplinit etc., etc. Pentru toate era mustrată, în modul cel mai aspru, presa.

Urmau, după fiecare mustruluială săptămînală, adevărate goane după planuri tematice, sumare etc., menite să mobilizeze, să... Acesta era modul lui D.P.—D-zeu de a conduce presa. Cu pumnul și palma. Căci, fiecare asemenea mustruluială se încheia cu aluzii mai mult sau mai puțin transparente la spiritul partinic, la atașament, la competență sau la eventuale... restructurări.

Pe om îl cunoșteam. Nu personal, desigur. Era... prea sus. Îl cunoșteam de la istorica sa intervenție în care îl comparase pe ceaușescu, într-o tiradă ce ne-a stupefiat, cu Pericle, cu Napoleon, cu alți mari intrați în istoria universală (vezi și Fănuș Neagu, „Marea cacealma" **Adevărul** din 24 ianuarie 1990). Cum spuneam, atunci am rămas stupefiat. Dar, cu trecerea anilor, trăind ceea ce am trăit cu toții, mi-am dat seama de atentatul la demnitatea națiunii comis de D.P.—D-zeu prin această proslăvire a lui ceaușescu. Rezulta desigur, că dacă ceaușescu e atît de genial, de mare, trebuie să ne lăsăm cu totul pe mîna lui. Iar el poate să facă ce vrea cu noi. Nouă rămînîndu-ne doar... mîndria de a-i fi contemporani, cum, de-atîtea ori s-a scris de către mulți condeieri.

Deci, D.P.—D-zeu a fundamentat, teoretic, putem spune, nemăsuratul cult al personalității lui ceaușescu. A fundamentat ideea criminală că el e îndreptățit de istorie să facă ce vrea cu acest popor. Ce a făcut ceaușescu, știm. Dar, oare, D.P. și activitatea lui pot fi uitate ? N-ar trebui considerat favorizator și complice la genocidul asupra națiunii ? Ei bine, al doilea vis nebun al meu era să trăiesc să-l văd pe D.P. în boxa acuzaților. Aproape că ajunsesem să doresc aceasta mai mult decît detronarea lui ceaușescu. Poate, pentru că visul cu D.P. mi se părea mai hazardat.

Acum, ar trebui să fiu fericit... L-am văzut și pe D.P. nu după gratii, ci, mai frumos, cu cătușe. L-am văzut și pe Lenin smuls de pe soclu.

Ar trebui să fiu în culmea fericirii.

Dar nu sînt. Nu-mi pot savura împlinirea visurilor mele nebune. Am eu motivele mele...

ALEC SIMIONESCU

Convulsii la desprinderea de comunism

Cine a căutat să parcurgă statutele sau platformele-program ale celor peste 50 de partide politice, ce și-au anunțat participarea la competiția electorală din luna mai, va fi putut să constate că nu există între ele deosebiri flagrante, ireconciliabile ; unele programe sînt atît de asemănătoare încît te întrebi care e rațiunea de a ființa ca unități politice distincte. În această situație cînd nu se confruntă ideologii izbitor opuse, în dispută nu intră partide de extremă dreaptă și extremă stîngă, iar solicitantele la sufragiul electoral se înșiră numai pe porțiunea scurtă : centru, centru-stînga, stînga, ar fi normal ca propaganda electorală să se desfășoare fără emoții. Și totuși nu este așa. Bucuria libertății, ce ne-au dăruit-o cei jertfiți și cei viteji, s-a stins prea repede, instalîndu-se în loc o atmosferă ternă de suspiciuni și chiar de ură. Nimeni nu mai crede în nimeni. Programele vor fi fiind ele apropiate, dar sînt oare și sincere ? Persoanele de la care emană prezintă condițiile de credibilitate necesare ? Nu cumva adevărul este cocolosit printre fraze interpretabile ? Iată întrebări ce revin obsesiv în gîndirea noastră de fiecare zi.

Se cunoaște că la timona Frontului se află oameni cu educație marxist-leninistă, care au crescut și s-au afirmat sub regimurile de crîncenă obidă ale lui gheorghiu-dej și ceaușescu. Ei se leapădă acum de comunism și cer să fie considerați numai „oameni de bine" gata să se întovărășească cu toți oamenii de bine. Fără a le suspecta întru totul buna credință ne îndoim că ei sînt și în stare să realizeze trecerea de la ideologia partidului unic, „ca singura forță conducătoare în stat", cu care s-au confundat dogmatic și practic 45 de ani, la o democrație pluripartinică, hulită fără încetare în tot acest răstimp. Nu cumva reflexele acumulate pe o durată atît de lungă, au preponderență asupra — să zicem — bunelor intenții din prezent ?

Domnul Iliescu nu s-a putut abține să afirme că sistemul democrației pluripartinice este demodat și ar trebui să adoptăm un sistem de cîrmuire nou și original prin stringerea laolaltă a oamenilor de bine. Unde ? Probabil tot într-un partid-front-mișcare, din titulatura căruia să dispară însă cuvîntul „comunism". Și dacă oamenii de bine se vor stringe într-un singur loc ca să-și depună solidar eforturile pentru fericirea țării, devenind astfel implicit și ei unica „forță conducătoare", ce le va mai rămîne de făcut celorlalte partide decît să preia ce a mai rămas, adică pe oamenii răi cu care să se mimeze existența unei democrații pluripartinice. Dar cine sînt acești „oameni de bine ?". Sînt vechile nomenclaturi ale dictaturilor lui dej și ceaușescu, formate să ia locul celor stigmatizați în închisori sau pieriți în muncile de exterminare ale Canalului. Sînt acei care îi aplaudă pe domnii Iliescu, Brucan, Roman etc., iar toți ceilalți sînt oameni răi ca, de pildă, domnul Coposu sau doamna Doina Cornea, veniți, cum se strigă la manifestațiile Frontului, din străinătate, cu buzunarele pline de dolari să cumpere voturi și apoi țara, pe care s-o vîndă patronilor. Ambii sînt somați să plece imediat în străinătate de unde au venit, unde s-au distrat și au băut șampanie. Domnului Coposu i s-a oferit, generos, chiar un bilet de tren, al cărui cost s-ar obține prin colectă muncitorească. Ce suflete mari ! Numai că închisorile din Jilava, Aiud, Sighet, ale securității etc., unde a stat domnia sa sub lacăt mai mult de șaptesprezece ani — în ce condiții nu mai e nevoie de insistat — nu se află pe Coasta de Azur, ci în dulcea noastră Românie. Ca treaba să fie cu succes încheiată „oamenii de bine" au mai devastat și vreo patruzeci de sedii ale P.N.Ț.-c.d. din Capitală și provincie, jignind, bătînd, rănind și chiar ucigînd pe cei întîlniți în cale. Doamna Cornea a locuit și lo-

MIHAIL C. GHEORGHIU

(Continuare în pagina a 3-a)

Atunci v-am crezut, astăzi însă...

Mă numesc Vicol Corneliu sînt muncitor la Șantierul Naval Galați și doresc să vă fac cunoscute pe această cale — domnule Iliescu — o serie de nemulțumiri ale mele, nemulțumiri care de fapt nu sînt numai ale mele.

Urmărind, atît cît am avut posibilitatea, activitatea Frontului cît și a dvs. personal, am ajuns la trista concluzie că F.S.N. este mai degrabă o formație de salvare a comunismului, (de care nu v-ați dezis niciodată). Înfrumusețat după modelul perestroikăi, prezentat drept necomunism sau comunism cu față umană — comunismul rămîne tot comunism d-le Iliescu.

Dacă vreți să ajutați acest popor care a pătimit atîta, în calitate de comunist nu o puteți face !

Însetați de libertate, v-am urmărit cu toții la televizor în seara zilei de 22 decembrie 1989 cînd ați dat citire listei membrilor frontului, începînd cu d-na Doina Cornea care avea merite incontestabile în lupta contra dictaturii, și terminînd, din modestie, presupun, cu dvs.

Și v-am crezut cînd ați afirmat că Frontul își asumă sarcina de a acoperi vidul de putere și de a gîra treburile țării, *numai pînă la alegeri.*

Ca să ne dăm seama pe urmă că tentația puterii este prea mare ca să-l puteți rezista.

Chiar nu vă dați seama d-le Iliescu de faptul că tinerii noștri eroi au luptat contra comunismului și nu numai contra lui ceaușescu ?

Dvs. avînd atîta experiență politică (și evident nu sînteți un naiv) chiar nu vă dați seama de faptul că pînă în prezent, nici un guvern comunist din lume nu a fost în stare să fericească norodul pe care l-a guvernat ?

Dată fiind această situație, dvs. care, sper din toată inima, nutriți gînduri bune față de poporul român, credeți că îl puteți ajuta așa cum își dorește el, *poporul*, sau vreți să faceți acest lucru de pe poziția unui comunism reformat ?

În plus, constat că v-ați înconjurat de oameni care numai biografii curate nu au : un vicepreședinte cu cazier de drept comun, membri marcanți ai vechii nomenclaturi, intrați ca senatori de drept și în noua nomenclatură, ca să nu mai vorbim despre securitatea de-ființată numai pe hîrtie, dar cu securiștii (cei mai mulți dintre ei), la posturile lor.

În consens cu principiile

VICOL CORNELIU

(Continuare în pag. a 2-a)

Duminică fierbinte

Democrație reală și nu originală

Duminică, 11 martie 1990. Afară un soare cu dinți și zîrcit în căldură, la fel ca și democrația ce ne este impusă din Consiliul de Miniștri. Manifestația de aici, însă, are un altfel de caracter decît cea din Piața Unirii. Oamenii din Piața Victoriei nu cer săptămîna de lucru de 5 zile, ei au alte probleme acum. Sînt și ei muncitori, unii de la I.M.F. sau din alte fabrici, sînt intelectuali, studenți, elevi. Sînt oameni simpli, veniți întîmplător, nu știau că va fi manifestație aici, căci se pornise din Piața Unirii. Alții au coborît din metrou să vadă ce se întîmplă. Unii întreabă ironic : „Vine mîine și minerii ?" Se face repede un cordon, oamenii sînt liniștiți, ordonați, dornici de comunicare după atîția ani de frică și teroare, ani în care singuri ne-am condamnat la însingurare în veninul și durerea propriul nostru trup. Toată lumea spune același lucru : să fie supravegheate alegerile, și începînd chiar de acum, din perioada campaniei electorale.

Ungureanu Vasile, din București, pensionar, consideră că alegerile nu pot fi libere atît timp cît țara este condusă de comuniști și atît timp cît este suprimată orice campanie electorală, căci alegeri libere nu se pot face în teroare. Dînsul nu face parte încă din nici un partid, dar, în principiu, este de partea partidelor tradiționale românești, cele care sînt cunoscute ca fiind într-adevăr democratice.

Se scandează „TVR, TVR, camera ta unde e ?" Ar fi fost poate mai indicat ca domnii de la TVR să stea mai mult printre oameni și să le asculte opiniile. Emoționantă și emoționată este doamna Rodica Balaș, care consideră că acum, după trei luni de la Revoluție, nu este durere mai mare decît ceea ce încearcă să facă Iliescu și ceilalți, „în legătură cu mușamalizarea genocidului". Căci nu există stigmat mai infamant pe obrazul unei națiii decît simularea de procese pe care le-am văzut.

Țara toată e o rană, e o flacără imensă, pîlpîind în lacrimi, țara toată e un imens cimitir și presele „aranjate" continuă. Iar pînă nu se va face dreptate pentru martirii noștri, o societate curată și adevărată nu se poate clădi.

Îmi oprește atenția afișul din mîinile unei femei : „Familia mea, grăniceri de-ai lui Ștefan cel Mare, 1.500 de ani de detenție și deportări în Siberia." Asta e adevărul, îmi spune dînsa. Se numește Ludmila Albota, din București și este pictor. „Acum două zile — îmi povestește — după ce băiatul meu a făcut 5 ani de Jilava și 3 luni pentru trecere frauduloasă de frontieră, deci acum 2 zile locot. Ilea de la Circa 6 de Poliție a venit ca și înainte la noi acasă și a zis băiatului să mai treacă pe la ei, iar și iar, și iar... ne-am săturat și noi, pînă cînd să mai răbdăm ?!" Are 60 de ani — deși nu pare — și a luptat la Inter și la TV. Iar acum, pentru că i-a cruțat Dumnezeu brațul drept (era să fie împușcată la TV) vrea să picteze o biserică pe gratis în Basarabia, acolo unde „are o puzderie de rude, de nu le mai știe numele."

Lacrimile îi purifică vorbele, și așa curate : „Să dea Dumnezeu să pictez și eu o biserică pe meleagurile satului meu ; bunicul meu, Malai Procopie, a ridicat biserici cu mîinile lui, și a murit în închisoare la Tiraspol, făcînd greva foamei, pentru că avea băieți care au fugit în România trecînd Nistrul înot." Să dea Dumnezeu să i se îndeplinească ruga, căci multe cetăți de-ale lui Ștefan mai zac în paragină prin Basarabia noastră.

„Era pe cînd nu s-a zărit, / azi o vedem și..."

Din păcate, totuși, securitatea există. Aceasta este de fapt una din marile noastre probleme. Fapt care determină — în defavoarea noastră — și îndoiala străinilor în legătură cu revoluția românească. Securitatea există și trebuie să recunoaștem că este desăvîrșită. Nici de comuniști nu ducem lipsă, dl. Iliescu declarîndu-se — după cum afirma dl. Doru Braia — „adeptul comunismului umanitar european". Pe drept cuvînt dl. Braia se simte îndreptățit — ca cetățean român — să i se arate o singură oră de umanitarism de-a lungul celor 70 de ani de experiență comunistă. Ceea ce este cam greu...

AURA ALEXA-IOAN
ODETTE BANGANU

(Continuare în pagina a 2-a)

Greva metroului bucureștean

Reprezentanții guvernului au refuzat dialogul cu greviștii timp de 65 de ore

În prezentul articol vom încerca să facem o prezentare cît de completă a conflictului de muncă. Acesta a angajat cca. 4 000 de salariați din care 3 500 de lucrători din sectoarele de întreținere și exploatare și 500 de mecanici de locomotivă.

Două lucruri se impun de la început atenției :

1. Este vorba de un număr mic de salariați în comparație cu minerii sau petroliștii, categorii deosebit de active în privința revendicărilor.

2. Condițiile de muncă din subteran sînt grele. Cine nu crede acest lucru îl invităm să petrească un timp, fie el și limitat, în încăperile și spațiile tehnologice de sub pămînt.

De asemenea, trebuie cunoscut faptul că Întreprinderea de Exploatare a Metroului București este o întreprindere care își acoperă cheltuielile în proporție de 80 %, în vreme ce metroul din Lille, complet automatizat și computerizat, își acoperă cheltuielile doar în proporție de 70 %. Această performanță este obținută tot prin exploatarea lucrătorilor ; IEMB are cel mai scăzut număr de salariați pe kilometru de tunel. Reparațiile trenurilor se fac cu piese luate de la alte garnituri, deci doar cca jumătate din parcul de rame se află în circulație. Prețul de intrare la metrou, de 2 lei, este destinat să acopere și cheltuielile de construcție a noilor magistrale. Acesta este un procedeu similar legii nr. 1/1985 pentru îngrijirea și înfrumusețarea localităților. Legea cu pricina a fost abrogată, prețul de 2 lei este în continuare în vigoare.

În ceea ce privește organizarea sindicatelor de la IEMB acestea sînt structurate astfel :

1. Federația sindicatelor „Unitatea" care este o uniune de sindicate constituite pe secții. Liderul acestui sindicat este dl. Vasile Donea.

2. Sindicatul mecanicilor de locomotivă, lider fiind dl. Corneliu Anton.

Conflictul de muncă a urmat două căi paralele pînă cînd cele două sindicate și-au unit coordonat acțiunile la data de 7 martie.

Sindicatul „Unitatea" a declanșat acțiunea revendicativă la 6 februarie.

Atunci au fost angajate convorbiri cu conducerea întreprinderii și a Ministerului Transporturilor. Ele au continuat la 9 și 18 februarie.

Convorbirile nu au fost finalizate. După această dată sindicatul „Unitatea" și-a coordonat acțiunile cu sindicatul mecanicilor de locomotivă.

Acesta a declanșat prima acțiune prin prezentarea unei petiții prim viceprim-ministrului Drăgănescu la data de 29 ianuarie. Acesta a promis satisfacerea primelor 5 puncte (din cele 40 cîte cuprindea platforma de revendicări), de fapt cele cu adevărat importante și care se refereau la reducerea programului de lucru la 6 ore, plata orelor suplimentare, acordarea unui spor de muncă în condiții grele de 15 % și a unui spor de muncă în condiții foarte grele (de fapt sporul de subteran) de 20 %. De sporul de 15 % beneficiază de altfel toți mecanicii de locomotivă. Ulterior s-au purtat discuții la 2 și 21 februarie fără ca sindicatul să obțină satisfacerea revendicărilor. La 22 februarie s-a hotărît înființarea unei comisii cu participarea reprezentanților ministerelor muncii, sănătății și finanțelor, care urma să stabilească un cadru legal privind satisfacerea sau nu a revendicărilor. Această comisie a analizat problemele în discuție FĂRĂ a consulta sindicatul, expunîndu-și concluziile DOAR conducerii întreprin-

SERBAN POPA

(Continuare în pagina a 2-a)

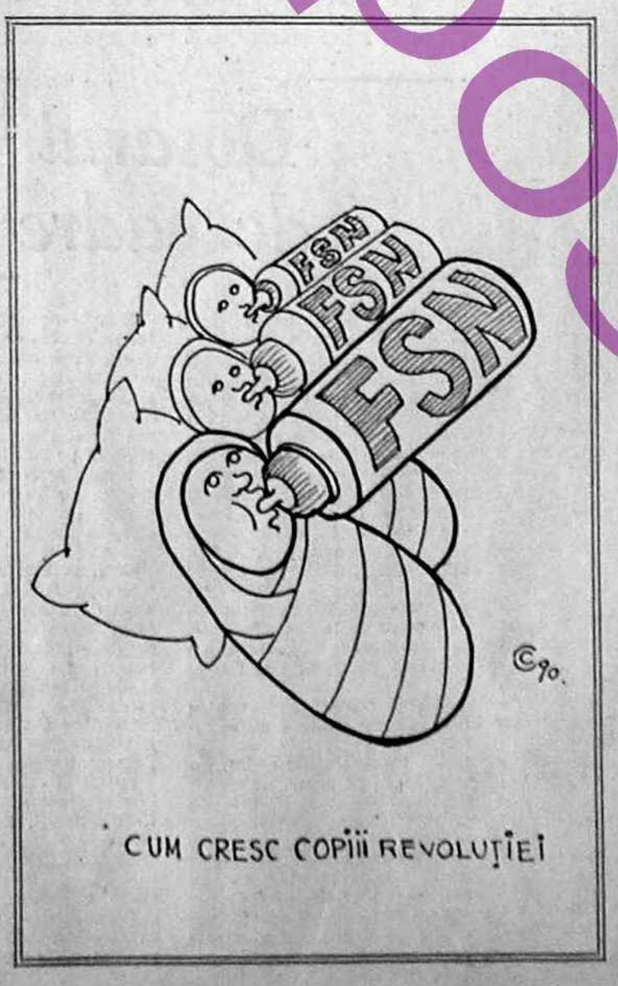

CUM CRESC COPIII REVOLUȚIEI

Fuga înapoi, fuga înainte

Încă se mai aude ecoul de hău al limbajului de lemn, limbajul nimicului. Revărsarea nămolului devastator ce ne-a cutropit sufletele de 45 de ani încoace. Am vrea cu toții să uităm dar nu putem. O celulă îndărătnică vrea să refacă imaginea unui întreg țesut cancerigen. Țesut crezut extirpat dar neanihilat. Acest „haide înapoi" ține să zădărnicească temelia bunului început. Dogmatism încrîncenat ce opune rezistență pentru fiecare poziție ce i-a mai rămas. Suflete de aproape jumătate de secol împietrite vor numai „cumințenie" și sacrificiu. În viitoarea viitorului rămînînd numai tărîmul unui gînd ascuns și încărcat de neclarități. Fîșii despărecheate de adevăr și de libertăți dirijate cum le-am mai cunoscut. Și asta pentru un popor ce și-a cîștigat la 22 decembrie întreaga libertate. Un tărîm monton în care să ne mișcăm de acum înainte cu pași finiți de libertate.

Lucrurile par să se fi polarizat. Pe deoparte pentru cei iuți plumb la călcîie și la tălpi glod. Pe de altă parte, pentru cei lenți „înapoi zbor !". Pentru spirit catene, lanțuri ce nu trebuiesc unse ci rupte. Certitudini ce se rătăcesc într-o pădure de ambiții...

Timpul galopează, oamenii vor să-și la în posesie trecutul. În proprietate deplină viitorul. Or cei ce încă de pe acum se cramponează de putere nu vor să ni-l dea decît în arendă. Pe cînd noi îl vrem „pămînt al libertății" în folosință veșnică ! Pentru eternitate nu doar în custodie îndelungată. Generațiile de azi nu se mai supun fără să se opună. Nu vor să-și mai cerșească fărîma de libertate. Vor să le fie lăsată liberă respirația nu mereu întretăiată. Să nu li se mai spună „de sus" ce au de făcut. Ce urmează a fi adăugat sau cu dibăcie dezmărginit.

Umiliți, disperați, au devenit îndîrjiți, înverșunați. Să nu mai fie scoși înafara istoriei, estompîndu-le mereu revoluția. Ei care au creat în mai puțin de o săptămînă istoria ! Nu una de îndoieli, ascunsă, ci una pornită cu dreptul, în văzu lumii. Pătrunzătoare încă pe toate meridianele lumii. De ce atunci o istorie orbecăită, fără văz ori privită mereu cu alt văz, cu cel din ceafă, retro și nu înainte ? Cu văzul „luminat" cu care am pătimit bezna din trecut ? Un uriaș țintirim al memoriei naționale ! Anul Unu al Libertății noastre nu mai poate fi dat îndărăt. Pe calendarul lui nu mai suportăm o cît de mică „pată roșie". Ne ajunge pămîntul înroșit cu culori de lumînări veșnic nestinse. Cu lacrimi ale răstignirii pe Calea Girocului, la Catedrală, la Universitate, la Intercontinental, la Colțea, la Romană, în Piața Palatului, la Academia Militară și mai unde domnilor ce vreți să dați ceasul înapoi ?

Dacă aerul libertății de abia ne-a priit, instaurarea civismului e trebuință curată. Ieșirea din inerție e de-a dreptul în zarea libertății deplin exprimate. De ce dorințele mereu strunite, visele mereu încorsetate, de ce urile împotriva oricui asmuțite ?

Respectăm adînc palmele **oricace** mereu bătătorite, pe cei ce săvîrșesc mereu lucrarea gliei, pe cei ce au sădit un pom, săpat o fîntînă, crescut un om, respect și pentru cei ce întrupează ideea !

Cunoaștem binefacerile coeziunii ce seamănă prea mult cu ale „adeziunii". Nu de o astfel de unitate condiționată are nevoie țara. Ci de imperativul menit împreună să convețuiască, să frîneze unitatea în diversitate, să existe plenipotențiar, într-un cuvînt să trăiască !

Numai responsabilizîndu-ne acțiunile pot fi dejucate contra-acțiunile ce țin mai mult de un regim și nu merită discuție. Dar nu putem accepta spațiu redus de mișcare, cu unduiri mereu executate la „comanda de sus". Timp de 45 de ani ne-am săturat ca tot alții să ne călărească. Acum am descălecat odată cu revoluția, oare chiar să nu mai pricepem nimic de la 22 decembrie încoace ? — Păcat domnilor ce ne vreți binele cu lingurița, păcat de n e i e r t a t !

PETRU JUCU

APEL al Frontului Popular din Moldova

din ziua de 21 decembrie 1989

Către românii din toată lumea

Frați români,

Sîngele vărsat la Timișoara de regimul dictatorului ceaușescu nu mai poate fi răscumpărat. O spunem noi, românii dintre Prut și Nistru, noi, înstrăinații și bătuții de nenoroc, noi, cărora vitregia sorții ne-a dat o lecție severă și ne-a făcut să știm cît prețuiește o picătură de sînge.

Noi sîntem frați cu victimele masacrului de la Timișoara și ca frați îi deplîngem. Noi sîntem frați cu toți acei care doresc să trăiască în libertate.

Dacă cei care au tras la Timișoara în mulțimea neînarmată se dau drept români, rușine lor! Dacă și ceaușescu se mai consideră român și singurul apărător al integrității României, vai de dînsul!

El nu ne este nici frate, nici dușman, el este în afara rațiunii noastre.

Soarta a vrut ca în același an la două extremități ale vechii Dacii – Chișinău și Timișoara – să răsune aceeași lozincă: „Noi sîntem poporul!" Și tot în același an, la 10 noiembrie la Chișinău și la 17 decembrie la Timișoara, să se facă auzite rafale de arme. Din fericire, la Chișinău s-a tras cu gloanțe oarbe. Din nefericire, pentru toți românii adevărați, la Timișoara s-a tras în plin, s-a tras în propriul popor ca în cel mai înverșunat dușman. Astfel ceaușescu s-a declarat el însuși în fața întregii lumi frate drept cu Stalin, Pol-Pot și Pinocet. Pata de sînge pe care dictatura de la București a aruncat-o pe harta Europei de Est, acum cînd în această parte a lumii are loc un extraordinar proces de reforme pașnice, va rămîne, la sigur, o pată neagră în istoria României, pată care va putea fi spălată numai odată cu ultimele urme ale „epocii de aur".

Azi, în fața noastră, a tuturor românilor, stă un greu semn de întrebare: Vom învinge sau vom pieri? Nu avem dreptul moral să nu învingem. Ne-o cer sutele de mii de români aruncați în gropile cu var și în GULAG-urile staliniste, ne-o cer victimele de pe Valea Jiului, Brașov, ne implură sufletele celor masacrați la Timișoara. În fața tiraniei frica nu are nici o justificare logică.

Noi, frații voștri dintre Prut și Nistru, ne-am lepădat de frică. Acum un an am ridicat tricolorul și-am scandat, după atîția ani de tăcere: „Noi sîntem poporul!". Am fost bătuți, terorizați, supuși percheziițiilor și arestărilor.

Am reușit, în sfîrșit, să smulgem din ghearele opriatorilor noștri (mulți dintre ei tot români) limba și alfabetul. Am ales calea libertății pentru că nu ne este frică să trăim. Dacă am obținut ceva pînă acum, e pentru că sîntem mulți și uniți.

Azi tricolorul este lăsat în bernă. Dar sperăm că nu e departe ziua cînd vom desprinde panglica cernită de pe flamura neamului nostru.

Sîntem alături de voi.

Înainte cu Dumnezeu!

COMITETUL EXECUTIV AL SFATULUI FRONTULUI POPULAR DIN MOLDOVA

Psihoza dubiului, temelia răului

Sub semnul favorizării răului, menținut prin starea de dubiu, perfecționată magistral în îndelungata existență a comunismului, cu scopul de a înșela poporul român și opinia mondială, filozofia marxistă cu toate derivatele cunoscute la care s-a adăugat cuanțumul leninist s-a menținut viciind și distrugînd absolut toate valorile potrivnice marxismului. Metodele aplicate nu au nevoie de enunțare, ele intrînd în totalitate sub acuzația de crimă generalizată.

Răsturnarea comunismului în România, ca urmare a revoluției spontane din Decembrie, a permis pe lîngă senzația libertății trăită de popor și observarea unor forme nedorite, nebănuite, de analiză social-revoluționară. Revoluția are două laturi ce în loc să se completeze în consolidarea acestui act, ele se distanțează înstrăinîndu-se de scop. Latura concret materială a revoluției a permis social și politic libertatea, democrația, pluralismul politic. Are revoluția tăria să reziste? Pe ce se așează obiectiv, material, revoluția? Aceste întrebări au răspunsuri în existența celei de a doua componente, rațiunea unei noi ideologii, indisolubil legate de scopul revoluției. Poporul român supravegheat, cu o existență terifiantă, marcat psihic și psihologic de teroarea dictaturii, adus la condiția de populație, a mai avut forța de a se înscrie în mișcarea universală anticomunistă, chiar să învingă. În aria țării au rămas mii de victime pe care istoria nu le va uita. Bucuria poporului a fost și este netărmurită, cum de altfel îi este și speranța. Veghea poporului este slabă și a doua componentă a revoluției revine unor forțe malefice, care, folosindu-se de starea de dubiu, minuind, cu perfidia studiată la Ștefan Gheorghiu, încearcă revenirea la rău, dorind să instaleze un nou comunism — ce e drept — cu mască umană. Grefa stării de dubiu în dorința noii ideologii a revoluției este acum de cea mai periculoasă eficiență, practicată de reprezentanții comunismului în organul actualei conduceri. Această stare a permis încă din prima zi a reușitei răsturnări a regimului de tiranie instalarea la conducerea țării a echipei în a cărei componență sînt multe carnete p.c.r. care acum controlează și hotărăsc destinele națiunii noastre.

Manipularea abilă a laturii materiale a revoluției a fost posibilă numai datorită inexistenței psihologiei revoluționare, moment din care acțiunile noilor guvernanți se concretizează numai asupra dimensiunii ideologice.

Terenul fertil stării de dubiu marchează un puternic reviriment al ideologismului comunist. Acțiunile nesigure ale noii conduceri prin emiterea unor legi și decrete, retractate la timp, nu definește incapacitate și incompetență, ci contrariul lor, de măiestrie perfidă. Revenirea la un nou rău se deslușește în concentrarea rapidă a unor mari forțe mobilizate în scopul de a contrademonstra în zilele de 28, 29 ianuarie a.c. În acest context al răului se înscrie și menținerea unor forțe ale fostei securități.

Pseudoredarea pămînturilor în formă ambiguă dă țăranilor înțelegerea și teama revenirii în orice moment la vechiul sistem. Menținerea unor legi și decrete din vechiul sistem îngrijorează și ridică legitim întrebarea: de ce? Decretul 153 în puterea căruia sînt judecați cu procedură urgentă așa-numiții devastatori din 18.II. a.c. este discreționar, lipsit de prudență juridică, emanația unui regim opresiv, dictatorial. Menținerea unor sancțiuni penale, aplicabile noului proiect de privatizare, face obiectul de contradicție anacronică și imperiază dubiul aducător de rău. Consiliul Provizoriu de Uniune Națională, în care forțele sînt tributare imparității impuse, este manipulat și direcționat spre dubiu, prin chiar contradicțiile generate în interiorul său, neputînd aplica măsuri dorite de popor. Propunerea făcută recent de domnul președinte Iliescu este o certă ignorare a voinței poporului, chemat să-și exprime prin vot liber opțiunea sa. Votarea să fie numai o simplă sărbătoare populară cu pîine și cîre? Deci indiferent — expresie preluată exact — de rezultatul alegerilor, se propune un guvern de coaliție. Seamănă această simplă sugestionare a dictat sau dictatură?

Ignoration Flenchi. Sînteți sau nu comunist, domnule Iliescu? Vin din familie de militanți și voi rămîne un militant. Dar de care culoare? Dubiu, dubiu, dubiu! Răul rămîne, se instalează, se întărește.

Sub semnul dubității trec și tezele despre democrație ale domnului Siliviu Brucan, susținător al unui anume grad de democrație. Acest superb ideolog comunist neglijează și sfidează nu numai voința poporului, ci și etimologia expresiei democrației.

Gradația în democrație schimbă chiar și fondul acestei noțiuni, urmînd a găsi o nouă formă de accepție a expresiei. Nu mai lipsește mult să ne propună o dictatocrație, numai bună pentru poporul român. Dacă somnul rațiunii poporului român neglijează cea de a doua latură a revoluției, olimpul monștrilor va reveni poate chiar la 20 mai.

VIRGIL LAMBRU

Ce des... mint!

Unde mai găsim noi un asemenea om?! Are tot ce vrei: cultură, prestanță, sinceritate, cinste, intenții bune și, mai ales, simț politic! Ei, simțul ăsta, politic, pe mine unul m-a dat gata!

Îmi aduc aminte cu dulcețe, de primele clipe în care toată țara a primit cu cea mai mare satisfacție valurile declarațiilor de sinceritate care năvăleau în presă, la radio, la televiziune... Eh, ce mai vremuri! Cînd mă gîndesc cum ne spuneau toți: „Vă cerem iertare pentru faptul că atîția ani am fost siliți să vă mințim!" Acum unii au început să ne mintă de bunăvoie.

Doamne ferește, să-l prinzi pe vreunul cu ocaua mică! O săptămînă întreagă toate ziarele, radioul, televiziunea, încep cu dezmințirile. La sfîrșit, te apucă durerea de cap și renunți să mai încerci să înțelegi cine minte și cine spune adevărul. Nu fac nici o aluzie.

Așa că, singura soluție rămîne să-l judeci pe fiecare după fapte. Trecute, prezente și viitoare.

Faptele trecute sînt clare. În privința lor, des... mințirile, sînt ridicole. Dar dacă îi arăți omului unde a greșit, el ripostează imediat că deși rezultatele au fost catastrofale, intențiile au fost cele mai bune.

În privința faptelor prezente, e mai greu. Îi prinzi pe hoț cu mîna în buzunarul tău, vrei să-i arzi una, el începe să răcnească după ajutor și te pomenești că sare lumea pe tine. Încearcă tu pe urmă să explici care-i adevărul! Să vezi pe urmă des... mințiri!

În legătură cu faptele viitoare, problema e și mai delicată.

Cum poți să acuzi pe cineva de intenții necinstite cînd nu ai dovezi materiale? Ai putea să încerci să spui că bănuielile tale se întemeiază pe antecedentele individului. Atît îi-a fost! O să vezi atunci cum „atacul la persoană" este viguros condamnat cu ajutorul „uneltelor specifice": lopeți, tîrnăcoape și... cozi de topor!

Atunci, cum facem?

Renunțăm la critică și retintroducem „autocritica"?

Mai sînt două luni pînă la alegeri. Apare evidentă acum politica acelei „emanații": noi nu vom participa la alegeri, pentru că oricum alegerile sînt inutile. Nici nu mai trebuie campanie electorală. Facem campanie economică. Des... ființăm securitatea, o trecem în rezervă, în ilegalitate, în Piața Victoriei și, de ce nu, la Televiziune sau în C.P.U.N. Des... centralizăm economia și punem ministri noi. Luptăm pentru legalitate pe orice căi. Chiar ilegale. Privatizăm totul și trecem la o economie de piață prin schimbarea președinților de C.A.P. și din Cooperația meșteșugărească. Și ne punem pe o democrație de o să rămînă toți cu gura căscată! Deja unii stau cu gura căscată: pică... democrație mălăiață în gura... (nu spun!).

Un ministru al turismului a fost demis. Bine l-au făcut! Ce, dorea să capete popularitate în vest? Înaintea superiorilor săi?! Are cineva voie să fie mai bun, mai deștept, mai frumos și mai popular decît...? Păi asta-i disciplină?

Și cînd mă gîndesc ce noroc pe noi că am scăpat de cultul personalității! Acum ne-am pricopsit cu cel al popularității!

Dar, ce naște din pisică, soareci mănîncă!

Mîine iar o să des... mintă cineva!

În locul simțului politic, prefer bunul simț.

B. MIHAI

Cui îi trebuie o crimă?

La Tribunalul Județean Olt s-a pronunțat — în luna februarie 1990 — verdictul în procesul șoferului Lina Dumitru: crimă cu scuza provocării — opt ani detenție.

8 mai 1989. Zi grea de lucru pe șantierul hidrocentralei Rusănești, județul Olt. În jurul orei 20, mai sînt încă împreună la locuința lui Barbu Gheorghe din colonia șantierului, dr. ing. Nicodim Dumitru, șef de brigadă, ing. Barbu Gheorghe, adj. șef brigadă, de la constructor ing. Dordea (zis Iepurașul), adj. șef brigadă de la Energo-Montaj, ing. Mincu Florin, adj. șef brigadă de la P.I.F. și Lina Dumitru, șofer la dispoziția șefului de brigadă.

Cu bătăi insistente în ușă și într-o stare de agitație deosebită se prezintă Cocoloș Nicolae, paznicul gospodăriei anexe a brigăzii, care afirmă că doi ciobani care aveau stîna în pădurea din vecinătatea gospodăriei anexe, vor să intre cu oile în cultura ce o are în pază, că l-ar fi amenințat grav și că nu mai intră în post. Șeful de brigadă îi spune șoferului Lina Dumitru să-l ia pe pompierul de serviciu Pasalică Gheorghe și pe gospodarul coloniei Buzulică Mitică și împreună cu paznicul C.N. să meargă la fața locului să vadă despre ce este vorba, cu recomandarea „să nu se întîmple nimic". Ajunși în vecinătatea stînei, aflată la cca 30 m de limita gospodăriei, a oprit mașina, au coborît, constatînd că cei doi ciobani: Stroe Iordan și Ciotîrcă Ion erau la stînă și nu aveau nici un fel de intenție agresivă. Totuși paznicul C.N. îi provoacă, discuțiile se aprind, urmează amenințări etc.

La un moment dat șoferul L.D. se urcă în mașină și o pornește în direcția ciobanului C.I. sesizînd în același timp că celălalt cioban S.I. îi vine din dreapta lateral cu ceva (un băț?) ridicat. Continuă cursa și aude în dreapta spate o lovitură. După cîteva momente de urmărire a lui C.I., cu intenția să-l sperie (C.I. fuge și dispare în pădure) șoferul L.D. întoarce mașina aproximativ în punctul și direcția de plecare, oprește, coboară și în acel moment i se spune că l-ar fi călcat pe Stroe Iordan, intrucît acesta era jos în lateral dreapta mașinii. Cu presupunerea că l-ar fi călcat, cei patru îl pun pe Stroe Iordan în mașină și-l duc la dispensarul comunal din Rusănești, unde doctorița de serviciu, Mladin Angela, după consultare, spune că omul nu are nimic și să-l ducă înapoi la stînă. Din dispensar S.I. a ieșit pe picioarele lui, s-a urcat singur în mașină, iar L.D. a condus mașina la stăpînul stînei, Oaie Ștefan, în comuna vecină — Cilieni —, în intenția de a-l lăsa în grija cuiva pînă dimineața. A ieșit însă soția acestuia, Angela, care a refuzat să-l primească, întrucît S.I. era în stare de ebrietate și ei nu-i trebuie bețivi în casă. Apoi L.D., însoțit de ceilalți, a condus mașina la stînă, lăsîndu-l acolo pe S.I., observînd în același timp că în apropierea stînei se mai afla Tană Victor, paznic la Atelierul de împletituri din răchită din vecinătatea gospodăriei anexe. În jurul orei 21,30 gospodarul coloniei B.M., cu șoferul L.D. au revenit în colonie, i-au relatat vag șefului de brigadă cele întîmplate, menționînd eventuala lovire a lui S.I. (nu eventuala călcare) și asigurarea doctoriței din București că nu esete nimic serios. Șeful de brigadă a plecat — locuia în aceeași baracă din colonie. Dimineața a aflat că Stroe Iordan a decedat în jurul orei 4 din 09.05.1989.

Între orele 7 și 12 șoferul L.D., aflat în stare de libertate, nu a putut relata dacă l-a călcat pe S.I., cu ce roată etc., ci doar că a auzit o lovitură în dreapta spate. Dintre ceilați trei participanți, numai paznicul C.N. acuză clar că l-ar fi călcat, iar acesta era în dușmănie veche cu Lina Dumitru, promițîndu-i soției acestuia că o va lăsa el fără tată la copii.

Autopsia efectuată după ora 14 a constatat lovituri multiple pe mîini, pe față, pe întreg corpul pe care doctorul din comună nu le-a constatat după accident și care nu puteau fi produse printr-o singură călcare cu mașina, și fisură de bazin care putea fi datorată călcării cu mașina (deci călcarea unui om cu un ARO poate produce mai mult decît o fisură de bazin).

Reconstituirea s-a făcut numai în prezența paznicului Cocoloș Nicolae, singurul care acuză. În proces au fost anulate unele fotografii ca nefiind reale.

Apărarea a solicitat, în timpul procesului, în repetate rînduri, expertizarea dosarului pentru a stabili:

— cine l-a bătut pe cioban și cînd?

— cauza principală a morții?

— roata cu care a fost călcat?

Sub pretextul că dosarul se află la Comisia de expertizare din Institutul medico-legal din București, procesul s-a amînat de 14 ori, interval în care nenumărate dăruri au curs către procurorul Bescuca, către Emil Bărbulescu și alte persoane, iar dosarul nu a fost niciodată la nici o comisie de expertizare. În plen, această cerere a apărării a fost respinsă în ședința din 30.01.1990.

La o lună de la pronunțarea sentinței încă nu a fost înaintat dosarul la Tribunalul Suprem pentru recursul care a fost cerut de apărare.

Șoferul Lina Dumitru, cu doi copii sub șapte ani, nu știe încă pentru ce e condamnat. Tatăl șoferului Lina Gheorghe, copleșit de nedreapta și prea lunga judecată, fierar-betonist la aceeași brigadă, s-a accidentat grav în data de 07.03. 1990, căzînd de la cca 8 m, actualmente operat la cap la Spitalul nr. 9 din București.

Cui îi folosește condamnarea unui om nevinovat? Cui îi folosește acuzația de crimă (crimă ce nu a avut loc)? Cine este adevăratul vinovat de moartea lui Stroe Iordan?

Între timp mortul putrezește și adevărul va fi din ce în ce mai greu de stabilit. În județul Olt încă se mai poate judeca strîmb.

DUMITRU NICODIM

Atunci v-am crezut, astazi însă...

(Urmare din pag. 1)

adevăratei democrații, dl. Ion Rațiu a dorit să înființeze un post independent de televiziune și a fost împiedicat. Eu consider că așa cum o economie de piață nu poate să existe fără concurență, tot astfel, paralel cu televiziunea de stat, trebuie să funcționeze și o televiziune independentă și poporul s-ar lămuri singur de partea cui este adevărul.

În încheiere, doresc să vă spun că atunci cînd diverse grupuri de manifestanți scandează: „ceaușescu nu fii trist / Iliescu-i comunist!" — nu încerc un sentiment de satisfacție, ci unul de amărăciune, pentru acest popor căruia i se fură revoluția.

Dosarul de cadre

Orice regim opresiv își are metodele sale de represiune. Unele din aceste metode sînt specifice regimului, altele sînt comune tuturor opresorilor. Fiecare regim reprimă însă virtutea unui crez declarat, ridicat la rang de principiu, întotdeauna etichetat ca fiind al poporului, pentru poporul în slujba căruia pretinde că militează. Absolut toate dictaturile care au ajuns la conducerea societății s-au declarat a fi în slujba poporului pe care îl asuprea de fapt, după preluarea puterii.

Din cele mai vechi timpuri, asupritorii au subjugat societatea prin teroare exercitată, în special prin persecutarea acelei păturii sociale care reprezenta interesele reale ale poporului care, izolat, decapitat în acest fel, putea fi ușor dominat, exploatat.

Interesant de reținut că sistemele totalitare au evoluat în timp, folosind în materie de organizare a terorii experiențele trecutului, metodele altor asupritori, metode pe care le-a perfecționat în sensul creării unor organe de represiune tot mai bine organizate și dotate, luînd în considerație experiența predecesorilor și folosind mijloacele pe care progresul social al timpului i le punea la dispoziție.

Perfecțiunea, dacă un astfel de termen poate fi folosit în acest context, a fost atinsă în sensul nostru de sistemele noastre, de sistemele totalitare naziste și comuniste, ambele de triste amintire, care au folosit metode complexe de supraveghere a societății, pornind de la întocmirea listelor suspecților și pînă la lagărele de exterminare în care erau internate mari mase de oameni, oponenți de diferite orînduiri, supuși unor regimuri nemiloase de demnare.

Ideile mai vechi aparținînd lui Fouché, inițiatorul listelor de suspecți, care urmau să fie arestați, atunci cînd serviciile de supraveghere ale regimului informau asupra unor iminente mișcări populare, arestări care aveau drept scop să timoreze și să înfricoșeze participanții la revoltă, lipsindu-i în același timp de conducătorii lor, au fost completate cu și mai vechile idei, izvorîte din metodele inchiziției, în special ale inchiziției spaniole, care extrapola penitența proscrisului la familia acestuia, inclusiv la rudele și cunoscuții lui.

Analizele atente ale metodei combinate mai sus menționate, de întocmirea unor fișe-dosare — ale celor suspecți și de ostracizare a familiilor și a apropiaților celor suspectați sau condamnați —, au arătat că, toate aceste metode de intimidare au fost folosite și preluate de sistemele moderne de asuprire, de inchiziție. Arestarea samavolnică, făcută fără ca divulgatorul să fie identificat — pe bază de denunț nesemnat — izolarea completă, fără ca nimeni dintre cunoscuți, inclusiv familia, să știe ceva de soarta individului, vreme îndelungată sau pînă la traducerea lui în fața tribunalului inchizitorial, inclusiv torturile la care era supus în timpul anchetelor, constituie metoda cea mai eficace în terorizarea individului. Metoda de terorizare a populației consta în ostracizarea familiei, a rudelor și a persoanelor apropiate opozantului, izolate de restul societății, numele acestora fiind afișate în biserici, în toate lăcașurile de cult, ca persoane proscrise de care lumea trebuia să se ferească. Ei, proscriși și anturajul lor, implicit proscris, erau evitați; lumea îi privea cu teamă — uneori cu ură —, alteori cu compătimire, dar întotdeauna ocolindu-i de frică de a nu fi considerați complici sau simpatizanți — cu toate consecințele de izolare în viața socială, ce ar fi decurs din relațiile — eventual întreținute — cu aceste persoane.

Acestei metode de intimidare sistemul totalitar comunist i-a descoperit o nouă dimensiune, dosarul personal — de cadre — folosit ca instrument de asuprire în numele luptei de clasă.

Partid de clasă, a cărui activitate se baza pe ideologia dictaturii proletariatului, o ficțiune în numele căreia sistemul autoritar, totalitar, asuprea și exploata poporul și mai ales muncitorimea, în reprezentantul căreia se erija, și pe care le-a adus la cel mai scăzut nivel de trai cunoscut de Europa modernă, a dezvoltat teoria luptei de clasă nu în sensul încorporării celorlalte clase sociale, în clasa pe care pretindea că o reprezintă, ci în sensul distrugerii lor, a desființării acestora prin teroare psihică și exterminare fizică.

Dosarul de cadre — omniprezent la toate nivelurile sociale, de la școlar pînă la pensionar, cu excepția celor condamnați pe considerente de conștiință și care aveau altfel de dosare penale, pentru fapte politice și care, la rîndul lor, după eliberare, dacă aveau parte de așa ceva, primeau, li se forma un dosar „de cadre" care-i urmărea, cu toate consecințele ce decurgeau din documentele ce le conținea, pretutindeni, pe ei, și cum am mai spus și pe familia și rudele lor.

O notă remarcabilă pentru consecințele avute asupra societății o reprezintă componența serviciilor de cadre, încadrate cu personal, de regulă incompetent, orbit de ura „de clasă" față de dușmani omniprezenți în viziunea lor, stigmatizați prin filele dosarelor pe care le manipulau, de cele mai multe ori în aceste file fiind strecurate informații tendențioase și sfîrșeori analizate cu seriozitate.

Simpla declarație cu caracter de denunț sau o simplă referire la apartenența socială ostracizată ori tendința politică denigrată de opresor conduceau automat la bararea drumului către orice direcție de afirmare pe bază de însușiri ori înclinații personale: accesul la instituțiile de învățămînt superior era interzis, cei ce se aflau la vîrsta satisfacerii serviciului militar erau trimiși, abuziv, să lucreze în mine de plumb și de uraniu sau în fabrici de ciment etc., unde nu se asigurau nici cele mai elementare măsuri de protecție a muncii și securitate a muncii și nu aveau nici o pregătire profesională, munca silnică impusă pe toată perioada stagiului militar de „pregătire pentru apărarea patriei" etc.

Perioada colectivizării forțate a făcut din foarte mulți fii de țărani, nonconformiști, sau care rezistau presiunilor de a intra în C.A.P., persoane non grata, la dosarul lor de cadre adăugîndu-se lista de „fiu de chiabur" sau refractar la acțiunea de colectivizare, cu consecințe grave asupra poziției sale sociale! Dat afară din slujbă, apoi neintegrat, ori cu greu încadrat în alte locuri, evident necorespunzătoare pregătirii lor profesionale, oricum mult inferioare celor din care fuseseră scoși. Și asta într-o perioadă în care singurul loc de muncă nu putea fi obținut decît la întreprinderile de stat, bine supravegheate de „cerberii" serviciilor de cadre.

Învățămîntul superior a fost una din cele mai grav afectate instituții din țara noastră de domnia „dosarului de cadre". Accesul în aceste instituții de cultură de toate nuanțele era condiționat „sine qua non" de criteriul politic al luptei de clasă care a favorizat penetrația în facultăți în principal pe criteriul politic și mai puțin pe cel — determinant — al capacităților personale, al științei de carte, pe baza unor concursuri leale în care cîștiga cel mai bun. Au fost promovate cadre „muncitorești" selectate din rîndurile activiștilor p.c.r. și utc lipsiți de baza învățămîntului mediu — secundar, uneori chiar și cei elementar și care în perioade relativ scurte — de circa doi ani — primeau diplome de absolvenți de institute de învățămînt superior, în baza cărora și în virtutea „calității de membru p.c.r." ocupau posturi de conducere în viața economică și socială cu consecințe cunoscute, dezastruoase pentru țară și societate.

Ca un corolar, la implicațiile nefaste în acest domeniu ale „dosarului de cadre" trebuie semnalat impactul acestuia procesului de formare a cadrelor superioare în domeniul cercetării științifice și pentru învățămîntul superior universitar. După cum se știe, înscrierea la colocviul de admitere la examene de doctorat era condiționat de întocmirea prealabilă a unui „dosar" care trebuia să conțină, obligatoriu, un pachet de condiții, vizibil afișat, la toate secretariatele științifice ale instituțiilor la care se făceau înscrieri, condiții în totalitatea lor de ordin politic: recomandarea organizației de bază p.c.r. de la locul de muncă, caracterizarea comitetului p.c.r., bineînțeles, autobiografie etc. Nici un punct despre pregătirea profesională, activitate științifică sau orice altă aptitudine sau calitate de specialitate. Și condiția „sine qua non", aceea de a fi membri p.c.r., devenită, cum ziceam, obligatorie în ultimele două decenii.

Așa au putut să apară semi și sferiodocții în frunte cu savanta academiciană și întreaga suită de „paraleliști" (cum erau numiți cei „improprietăriți" cu diplome fără să fi urmat cursurile normale de școlarizare, „aveau liceul neîncheiat", unii dintre ei deveniți în timp „renumite" cadre didactice în învățămîntul nostru superior.

„Dosarul de cadre" a jucat un rol determinant în toate aspectele sociale, pe toată perioada dominației comuniste din țara noastră, în ele oglindindu-se multe tragedii ale ființei noastre naționale, dar în care se oglindesc și multe promovări ale celor care au colaborat cu asupritorii. În aceste dosare s-au adunat, depuse de zelosii cadriști, sau chiar de colaboratorii înșiși, în dorința de a arăta cît mai multă slugărnicie stăpînului, acte, documente, declarații etc. doveditoare activității desfășurate, dovezi de atașament și devoțiune față de regimul pe care l-au slujit și care l-au promovat.

De aceea consider că o cercetare atentă a acestor dosare ar putea procura multe dovezi în sprijinul celor năpăstuiți, cu speranța de a fi repuși în drepturile pe care le revendică, simultan cu descoperirea celor nemerituoși, cocotați și rămași în vîrful piramidei sociale, care trebuie îndrumați unde probitatea lor profesională și capacitățile lor reale le îngăduie să activeze.

Și asta în spiritul dreptății și onestității pentru care revoluția a luptat și a lovit.

Dr. ing. BARBU PIȚIGOI

Duminică fierbinte

(Urmare din pag. 1)

O altă situație care creează neîncredere în străinătate cu privire la democrația din România se referă la ajutoarele primite. Acestea au fost vîndute în magazine — în special hainele vechi care proveneau de la particulari, acestea fiind numai acțiunile individuale, ceea ce ne aduce aminte de ajutoarele primite în 1977, la cutremur. Unele au ajuns în Shop, altele pe masa cui s-au oprit? Astfel oamenii văzînd ce ajutoare au ajuns la ei s-au întrebat: „Ce sîntem noi, lada de gunoi a Europei?" Așa că dl. Doru Braia, pe bună dreptate, întreabă: „Oare nu este și asta o intenție de a rupe 23 milioane de europeni de ceilalți europeni ce au sărit să-i ajute?"

Și iată cît de ușor poate fi denaturat un gest atît de frumos și sincer.

Situația minerilor nu ridică nici o neînmurire, căci știm cu toții cu cine au fost înlocuiți în anul 1977 în Valea Jiului. Așa că este firesc ca oamenii să se întrebe: unde erau adepții „comunismului umanitar" cînd erau asasinați minerii în 1977, sau cînd, cu zece ani mai tîrziu, erau schingiuiți brașovenii. În orice caz, asemenea manevre politice duc la compromiterea actualei forme de guvernămînt din România, în context european. O propunere foarte bună făcută de dl. Doru Braia și care ar trebui susținută este aceea că demnitarii politici ai țării să nu primească salarii pentru funcțiile politice pe care le îndeplinesc. Ar trebui totodată să dispară prejudecata potrivit căreia politica ar putea fi reprezentată printr-un felinar roșu, acesta marcînd un principiu de conduită.

Să ascultăm în continuare pe dl. Doru Braia relatîndu-ne un episod petrecut la 15 noiembrie 1989:

„Orice om cu bun-simț se întreabă cum a fost posibil și cu ce obraz susține dl. ministru al chimiei, Gh. Caramfil, că a fost persecutat de regimul ceausist. Acest domn era persecutat de ceausescu fiind numit ambasador al României în R.D.G. La 15 noiembrie 1989 cîteva mii de cetățeni germani au protestat pașnic în fața ambasadei române aprinzînd luminări și avînd o singură pancartă pe care scria: „Să nu uităm Brașovul, pentru că Brașovul a fost prima mișcare revendicativă în contextul actual european, ce a dat un semnal de alarmă întregii Europe.

În ambasadă se afla persecutatul Caramfil, care ne-a reclamat poliției R.D.G. că împiedicăm buna funcționare a Ambasadei și că se simte amenințat, deși noi ne aflăm pe teritoriul de vizavi. A venit apoi miliția să fim răspîndiți, iar cînd am fost uduți cu furtunurile cu apă la cele 6 grade cîte erau afară, dl. Caramfil zîmbea sarcastic. Aceasta se întîmpla la 15 noiembrie 1989, deci cu o lună înainte de revoluție.

„Ferește-mă doamne (...) de preotul cu magnetofon sub sutană"

Izbucnită în ajunul Crăciunului, în ajunul nașterii lui Isus Cristos, revoluția noastră sta sub semnul renașterii morale, a renașterii întru credință. Revoluția românească este așadar de esență religioasă, ea cuprinde astfel lacrima de dreptate divină, acea dreptate pe care o așteptăm și o așteptăm cu toții.

Numai că asemenea perlei ce stă ascunsă în trupul scoicii și trebuie scoasă la lumină pentru a-i vedea strălucirea, tot astfel și dreptatea trebuie dezvăluită, trebuie să-i dăm jos vălul ce o acoperă. Adică, ea trebuie relevată. Și revelația este posibilă numai prin credință.

„Noi n-avem voie să uităm — spunea în final Doru Braia — că aceiași preoți care azi aprind lumînări pentru eroii neamului românesc au ținut ușile bisericilor închise în zilele măcelului. Vrem preoți sinceri, îi vrem pe Gheorghe Calciu Dumitreasa, căci el n-a închis ușa nici unui credincios aflat în pericol, el a deschis ușile Casei Albe și în sutana lui de preot a plîns pentru România. El este un român de-al nostru și el să conducă biserica".

Acestea au fost vorbele care ne-au luminat despărțirea, pînă la următoarea întîlnire ce va avea loc duminica viitoare. Și tot așa pînă cînd dreptatea va pătrunde și în conștiințele noastre.

În Piața Unirii

La poalele Dealului Mitropoliei, în fața cordoanelor de pază care opreau accesul spre Parlament, s-a desfășurat o manifestație a tăcerii între orele 11.30–13. Aproximativ 300 de oameni de la „23 August" și circa 250 de la I.M.G.B. au format un careu. Doar pancartele și insignele „vorbeau" pentru revendicările lor.

Sindicatul independent „Unitatea" din Întreprinderea „23 August" purta pancarte pe care sta scris: „Desființarea structurilor U.G.S.R.", „Fondurile U.G.S.R. către sindicatele libere", „Săptămîna de 5 zile", „Sindicatele nu doresc destabilizarea".

I.M.G.B.-ul era reprezentat de: „Săptămîna de 5 zile", „Blocarea fondurilor U.G.S.R.", „Desființarea reală a aparatului represiv" și întrebarea deloc retorică: „De ce sînt omise sistematic problemele sindicatelor muncitorești în presa liberă?"

Deci, două mari întreprinderi din București au organizat prin sindicatele constituite manifestația care a pus în evidență doleanțe și revendicări comune, justificate, reale.

Avertisment

În ultima vreme, alături de „aliciile" constituite, care au sarcina riguros trasată de a răspîndi teroarea și de a organiza pe scară largă violențele specific staliniste, dirijate în special împotriva Partidului Național Țărănesc-creștin și democrat și a liderilor lui, – au fost coordonate centre de dezinformare, al căror obiectiv principal este difuzarea de calomnii și de svonuri alarmiste, menite să dezinformeze și să intimideze opinia publică românească. În conformitate cu aceste svonuri răspîndite „cu generozitate pe scară națională, conducătorii partidului nostru, plecați în campania electorală", ar fi fost întîmpinați cu ostilitate în diferite regiuni, „agresați de către populația indignată, maltratați, maltratați", deplasările lor fiind curmate prin intervenții în cetățile din toate colțurile țării. Există anumite indicii în conformitate cu care aceste practici ar fi consecința unei devenite colaborări a unor centre alcătuite din vechile cadre ale brigăzilor de Securitate, despre care s-a ultimat că ar fi fost desființate. Împotriva acestor metode, urmașii regimurilor fasciste și defunctei dictaturi comuniste care au fost cinste „organizatorilor", ridicăm protestul nostru și cerem autorităților competente să pună capăt tuturor abuzurilor de acest fel, care provoacă indignarea tuturor oamenilor de bine și compromit prestigiul țării la străinătate.

Ubi sunt...

S-ar părea că în zilele în care voința exprimată a poporului român, care s-a manifestat pe fond prin revanșa morții lente din timpul dictaturilor succesive, a atins o fază critică, de exacerbare.

S-au sinucis — oficial — generalul Milea, apoi generalul Nuță și subalternul său Mihalea Velicu și, în final, Ciut Popa. Ce procese s-au desfășurat în conștiințe atît de diverse, nimeni nu poate ști...

Mai rămîne să se susțină — oficial — că toți cei morți în Revoluție au suferit un șoc de psihoză în masă, că au avut o conștiință colectivă în care s-a produs la un moment dat un scurt circuit datorat unei acumulări prea mari de tensiune și că s-au sinucis sau, eventual, s-au omorît unii pe alții.

Ar fi o soluție care ne-ar scăpa de obsedantele întrebări: unde sînt cei care au tras? cine sînt? cîți sînt?

Dar noi nu știm nici măcar morți cîți sînt și nici măcar unde sînt mulți dintre cei dispăruți.

Și totuși... teroriști străini se zice că n-ar fi fost, mai nou se comunică despre USLA că ar fi fost de partea revoluționarilor, securiștii sînt, se pare, nevinovați, armata teze din discuție, cei judecați în procese publice pînă acum n-au tras.

Și totuși... pe 22 decembrie, la TV, pînă la ora 19 se tot auzea că vor veni zeci de antiteroriști (deci USLA) de la Bănease, tot la TV se anunța în zilele acelea că s-ar fi prins teroriști străini, iar în punctele de filtru mașinilor străine li se acorda o deosebită atenție (pe 23, la intersecția Bd. 1 Mai — Micșunea, la un cetățean israelian s-au găsit 3 pistoale, teroristul prins la ieșirea din parcul Nerăstrău, Arcul de Triumf nu vorbea bine românește etc.). Unele unități de securitate n-au fost de la început de partea Revoluției.

Concluzia ce se desprinde din aceste idei și din toate aceste reflecții impersonale, ce fac parte din arsenalul zvonurilor (de tipul: se bagă, se dă, se face), ar fi că sîntem un popor sinucigaș. Dacă nu, punem din nou vechea întrebare, dar nu în sens antic sau cronicăresc, întrebare legată de cei care au tras: ubi sunt?...

GILDA LAZĂR

Marea întrebare

Cu ani în urmă, destul de mulți, mă obseda imensitatea prăpastiei căscate între comunism și capitalism, între cele două moduri de producție atît de antagonice, obligate să convietuască pe același tărîm — Pămîntul.

Inițial, odată cu asimilarea primelor cunoștințe social-politice și filosofice inoculate de sistemul de școlarizare comunist, mărturisesc sincer că ideologia comunistă mă cucerise. Nu vreau să mă scuz, dar trebuie să recunoaștem că, în rîndul tineretului, au prins și alte ideologii chiar mai nocive (vezi nazismul).

Despre sublimele idei care propovăduiau egalitatea între toți oamenii, destituirea exploatării omului de către om, etc. — pot spune acum, ca om matur, după trecerea brutală de la slova cărții la condiția crudei realități, că s-au dovedit a fi o simplă utopie.

Cu toate acestea, încă de atunci, cînd eram foarte tînăr, comunist convins, exista o întrebare la care nu găseam răspuns, istovită dintr-un șir de afirmații cu caracter de legitate în filosofia marxistă. Societatea capitalistă era, conform acelei ideologii, o societate profund nedreaptă, bazată pe proprietatea privată asupra mijloacelor de producție — generatoare a exploatării omului de către om, o societate condamnată pieirii, urmînd a fi înevitabil înlocuită de comunism care, trebuia să credem noi, era unica alternativă, fiind „viitorul de aur al omenirii".

În sinea mea se născuse un conflict lăuntric. Pe diferite canale pătrundeau totuși informații din lumea roasă de contradicții interne, descompusă, retrogradă, reacționară, etc., etc. din care puteai deduce că această lume nu era totuși deloc „pe ducă", ba mai mult, noi, în loc să ne apropiem de ea, din punct de vedere al progresului tehnic și social, al creșterii nivelului de trai (dear trebuia să ne demonstrăm superioritatea, nu?) rămîneam, an de an, mai în urmă.

A naibii situație! Am început să înțeleg treptat, treptat marea minciună, am înțeles că eram martorul celei mai urîțe farse a istoriei. Crezusem într-un ideal mincinos, trăiam într-o minciună ridicată la rang de ideal.

Și totuși, persista aceeași întrebare.

Bine, bine îmi ziceam, „bestia de capitalism suferă de cele mai urîte boli ale istoriei, este bolnav incurabil și trebuie să acceptăm misiunea nobilă de a-i cînta prohodul, dar, acolo trăiesc oameni. Nu-i împiedică nimeni, bieții de ei, să nu se refugieze la noi. Trăiesc într-o societate ultrareacționară. Noi trăim într-o societate a dreptății depline, a „eticii și echității sociale", oare de ce nu veneau la noi?

Mai e nevoie de răspuns?

EUGEN MITRU

CLEPSIDRA

În primele mele zile de facultate, tinerii uteciști dintre care făceam parte au participat la o plenară lărgită de partid, cu care ocazie l-am văzut pentru prima dată pe cel considerat, încă de pe atunci, o vedetă — nicu ceaușescu, colegul nostru.

De la început, avînd în vedere lista lungă de înscrieri la cuvînt, el a propus să se acorde fiecărui vorbitor o durată de trei minute. Evident, a fost în asentimentul tuturor. Se pare că dintotdeauna, sedințele l-au plictisit, ceea ce nu l-a împiedicat să obțină tot felul de funcții înalte în acel partid al sedințomanilor.

Nu a existat o clepsidră, dar, în general, oamenii s-au conformat. Iată, însă, că un profesor în vîrstă a avut mai multe de spus. Era început de an școlar, se deschisese de curînd platforma Măgurele, problemele erau multiple, și, vorbitorul, dus de patosul sfătos al unui bunic care își dădăcește nepoții, a depășit timpul propus.

Și atunci, cu oroare, am văzut cum, după ce a dat semne vizibile și audibile de plictiseală, n.c. s-a ridicat din bancă, a urcat pînă sus treptele noii aule și s-a așezat la vedere, în picioare, cu brațele încrucișate, cu spatele la prezidiu și la întregul auditoriu. Am înlemnit pentru rușinea ce i se făcea acelui dascăl cu păr alb.

Am încercat să uit întîmplarea. Dar, din păcate, aceeași senzație de penibil am retrăit-o, urmărind la TV ședințele C.P.U.N. Se știe că „Vorbă multă, sărăcia omului", respectăm simbolul mementoului, dar nu întotdeauna probleme de care depindem pot fi reduse la cuvintele cuprinse într-o clepsidră.

Am regăsit aceeași strîngere de inimă, ascultîndu-i pe cei care s-au străduit să își rezume la minimum cuvîntările, dar, care, cu toată bunăvoința lor, nu au fost scutiți de interpelări caustice. Oare, nu s-a încheiat epoca prințișorilor nerăbdători?

ANCA FILOTEANU

Delimitări

Știință a conducerii, politica a fost întotdeauna cea mai uzurpată funcție și ființă. Uzurpată din însăși interiorul ei, bolcotată și compromisă de inițiați reprezentanții ei, de către cei ce au decapitat-o de elementul conștiință și de elementul umanism, de către cei care au făcut din ea unealtă și nu s-au făcut ei inițiați unealtă a instinctului natural (al societății) de a se conduce. Fiindcă o societate nu se conduce de către cineva, de undeva; o societate firească, normală, se conduce ea însăși, prin cineva. Iată de ce existenței sociale mature îi este incompatibil despotismul, impunerea cuiva de a guverna. Și iată de ce numai democrația are singura justificare posibilă, este singură îndreptățită să reprezinte societatea, o națiune și politica ei.

Conducătorul real este acela care doar se supune tendințelor naturale ale organismului social, care dă glas necesităților și

Stare de spirit

funcțiilor acestuia. (Iată pentru ce ar trebui să recuperăm, pentru „stăpînire", termenul vechi de slujire. Demnitarul adevărat este servul celor pe care-i conduce.)

Conducerea tiranică este în schimb aceea care impune ea o anumită conduită socialului, care-i delimitează voința și-i stimulează doar selectiv proprietățile, făcînd din stat și din națiune — în ultimă instanță — o lume de supuși.

Noi, românii, ne-am obișnuit cu supunerea, cu unanimitatea, mai nou, cu adesiunea și consensul; ne-am transformat în gloată, am revenit la statutul de turmă. Sprijinim „starea de fapt" (pentru simplul fapt că asta este), fără să reflectăm prea mult asupra „stării de drept". Și așa rămînem tot în comunism. Fiindcă aceasta înseamnă comunism: a repeta corbele șefului dintr-o inconștiență stupărnicie, a-i accepta necritic, a susține orbește ceea ce spun alții, cei „de sus", a gîndi cu capul conducătorului, a-l susține fără amendament și fără alternativă.

D. MARIAN

Teatrul dramatic Brașov anunță că simbătă 17 martie 1990 ora 18 va avea loc premiera absolută a comediei Creșteți vipera la sîn de Radu Iftimovici (spectacol interzis de cenzura ceaușistă)

Contexte

Revoluția și birocrația

Ceea ce realizează românii astăzi (cel puțin parțial) este existența unui imens aparat birocratic pe care se sprijinea puterea în ultimele decenii. Este un aparat cu o forță de refacere uimitoare, aproape naturală, care ar trebui să ne cutremure. Este, în fine, clar (o vedem pe pielea noastră!) că sistemul anterior a avut în această privință resurse fără egal...

Trebuie să adăugăm la această realitate, să-i zicem de natură obiectivă (vezi și celelalte țări foste socialiste!), factorii agravanți ai ceaușismului. Fiindcă sistemul instituit de ceaușescu și ceilalți renunțase complet la oricare alte criterii, în alegerea în posturi de conducere a majorității oamenilor, în afara criteriului **loialist**. Nu valoarea omului conta în primul rînd, ci capacitatea lui (și asta se vădea cu cît urcai mai în structurile ierarhice), capacitatea individului în cauză așadar, de a accepta regulile ceaușismului cu autoritarismul lui, cu totalitarismul său vicios, artificial, cancerigen, și cu toată organizarea lui quasimilitară... În fond nu funcționa altceva decît un tip de structuri de castă, de aservire feudală, un tip de vasalitate și de subordonare, în afara cărora orice alte fenomene firesc-sociale erau privite ca epifenomene, ca elemente marginale și periculoase.

Consecințele sînt extraordinare și dureroase: sute de mii de indivizi, de la portar și șef de echipă pînă la membru în cepeex se integrau robotizant în acest sistem al supraviețuirii celui care, poate, fiind automat corupți prin chiar întrarea în sistem (obligați fiind să „promoveze" ei înșiși loialismul, aservirea deci, și vasalitatea) pentru ca astfel să corupă apoi cu metodă, în numele regulilor...

Acești oameni apără astăzi cu îndîrjire (la ce altceva ne-am fi așteptat oare?!), apără deci infrastructura existenței lor economice și sociale. Dorul de limpezire al românului generează scepticisme sau confuzie vis-a-vis de această realitate, în orizontul lui de așteptări trebuind să fie, deocamdată, introdusă amînarea...

ADI TĂTARU

P.S. Uneori, este adevărat, cei selecționați puteau aduce printr-un joc al întîmplării și profesionalitate, dar, rareori, o adevărată autoritate morală clădită pe absența corupției și nu numai...

Convulsii la desprinderea de comunism

(Urmare din pag. 1)

culeșe în Cluj. Nu e un secret pentru nimeni că ea a cutezat să înfrunte cel mai odios regim de dictatură, asumîndu-și toate riscurile. „Oamenii de bine" o trimit acum la cratiță, uitînd cu inconștiență ingratitudine cît de importantă a fost contribuția sa la victoria revoluției. Pe lîngă invectivele îndreptate asupra persoanelor la demonstrațiile „oamenilor de bine" ai Frontului se pot auzi, uneori, și sloganuri ce vizează politica economică externă a țării ca: „nu ne vindem țara" (cine, Doamne, și cui ar vrea s-o vindă?), „nu vrem dolari murdari", „nu vrem capitaliști". Ce minte obtuză și fără simțul răspunderii a pus în gura celor neinițiați asemenea lozinci provocatoare de pură origine ceaușistă, — porniri autarhice pe cît de infatuate pe atît de ineficiente. De unde vin? N-a meditat nimeni din conducerea de vîrf a Frontului că ele nu fac decît să ne izoleze țara, într-o vreme cînd avem mai mult decît oricînd nevoie de investiții din Occident?

Iată-i pe domnii Ilieșcu și Roman puși acum, în postura deloc convenabilă, de a solicita credite de la capitaliștii străini, pe care partizanii săi îi repudiară.

Dacă am insista să-i mai întrebăm pe șeful Frontului despre orientarea sa politică, sigur că el ne va răspundem, zîmbind, cum a mai spus: sînt un om de bine. Răspunsul este, evident, demn de luat în seamă, dar nu lămurește. Noi dorim ca Dumnezeu să-i ajute să fie **într-adevăr** om de bine și să se decidă pe ce carte să joace.

Nici măcar o „perestroika"!

Compromiterea p.c., la noi, nu s-a făcut numai de către dictatorul megaloman, paranoic și decrepit ci și de nomenclatura care i-a amplificat îndemnurile și s-a făcut sluga fantasmagoriilor sale. Ploconindu-se necontenit cultului dictatorial, trimițînd nenumărate pesteșuri și felicitări la toate aniversările personale și naționale, această nomenclatură a beneficiat cu nerușinare de pe urma expolierii unui întreg popor. Acest popor, ajuns la culmi înimaginabile ale pierderii demnității umane, ar fi preferat (pînă nu demult) orice variantă de ieșire din labirintul mizeriei instaurate de dictatura ceaușistă. Dar, deoarece gruparea reformistă a p.c. nu a apărut, poporul român a trebuit să dea un greu tribut de sînge pentru a se descotorosi de tirania.

Tirania nu a însemnat însă numai ceaușism ci i-a cuprins pe toți cei ce l-au susținut pe acesta, prin vorbe sau fapte. Acum, nu mai avem nevoie de ei! Dacă cumva se justifică spunînd că atunci n-au fost, prin forța împrejurărilor, sinceri, ne întrebăm: oare acum sînt sinceri? Nu sînt oare la fel de depersonalizați, indoctrinați și incapabili de o opțiune cinstită și acum?

Am fi acordat credit Frontului dacă comuniștii din interiorul său ar fi alcătuit ei, la vremea potrivită, „perestroika" română. I-am fi considerat onești, dacă, după un timp, recunoșteau că această perestroică e insuficientă și, așa ca în Rusia, renunțau la sistemul monopartidic în favoarea sistemului pluripartit.

Dar comuniștii din Frontul nostru au fost mai „abili": au profitat de vidul de putere creat după fuga dictatorilor și s-au instalat ei, afirmînd cu tupeu că „ceaușescu a compromis cauza socialismului", deci că el o vor reabilita. De atunci, capitalul lor este incultura politică a acestui popor, cu care operează de minuhe pentru a se feri de rivalitatea celorlalte partide (vezi minerii). Se folosesc deci de „roadele" inoculate în mintea multora de rigiditatea ședințelor de partid, care aclamau perfecțiunea conducerii unice și a centralizării economice.

Iată deci că semnificațiile politicii Frontului sînt foarte departe chiar și de „perestroika". Cred de aceea că comuniștii reformiști ai Moscovei sînt profund legați de faptul că se atribuie acest termen escaladării nerușinate a nomenclaturii p.c. autohton.

LIVIA COSTIN

De ce am devenit P.N.Ț.-ist

Fiecare dintre noi își are propriile momente de sinceritate, de fapt o anumită sinceritate față de el însuși, față de propria-i oglindă interioară.

Mă privesc, mă analizez, încerc să trec totul prin capacitatea bilcă a ochilor minții, acei ochi ascunși pe care îi știe numai CONȘTIINȚA. După un efort reușesc să o pun pe talerul unei balanțe, iar pe celălalt taler vreau să pun Adevărul, Echitatea, Dreptatea, Demnitatea.

Dacă ar fi niște obiecte, chiar grele de ordinul tonelor voi reși probabil o macara sau le voi dinamita, voi strînge pe fiecare din ele și apoi le voi așeza pe balanța conștiinței mele, dar nu le-am văzut decît o singură dată, în Sfînta zi de Vineri — 22 decembrie 1989.

Acum însă, merg și le caut peste tot, în ALIMENTARA, în măcelării, în „marile magazine universale", le mai caut și în emisiunile de televiziune, în presă, în mitingurile din parcuri, în amfiteatrele facultăților, în biserici și nu în ultimul rînd în „Viața la țară" sau în „Niște țărani", ci în „mirabila sămînță", în bobul de grîu, minunăția lui Dumnezeu dată nouă pe Pămînt.

Problema esențială este ca eu să văd, să simt, să discern cîtă puritate au aceste cuvinte cînd sînt spuse de cineva, chiar dacă sînt spuse à la F.S.N.

Se pare totuși că am ajuns la o concluzie, aceea de a deveni partinic, de a mă situa pe poziția de gîndire a unui grup de oameni care luptă pentru aceste idealuri și care vor ca Adevărul, Dreptatea, Echitatea, Demnitatea să fie omniprezente.

NICODIN ULEA

Amara Tamara

O cunoșteam încă din vremea studenției, cînd mă uitam cu o oarecare stimă la ea, fiind cadru didactic la catedra de psihologie a Facultății de folosofie din București. M-am întrebat mereu de ce n-a rămas la locul ei și s-a cocoțat, prin cunoscutele manevre politice ale Epocii... În funestul Consiliu al Culturii și Educației Socialiste, care avea „specialiștii" lui în orice, numai în cultură nu. După aceea mi-am zis că poate un cadru universitar nu se va lăsa tîrît așa ușor de incompetența celor din jur și va ști opri la timp alunecarea spre mlaștina culturii dirijate, impuse. Ba, poate, va deveni și un protestatar de moment ca alți profesori ce i-am avut la aceeași facultate.

M-am înșelat. Tamara Dobrin, fostul cadru universitar, devenise, ca toate slujnicele și cataferele regimului, suzana aneta, ana, o slujnică credincioasă stupidului program de îndobitocire culturală, dînd dispoziție peste tot cum să se procedeze în cadrul unor manifestări culturale la muzeele în aer liber, ce să se publice în cutare sau cutare revistă, de care răspundea ca un adevărat securist. Devenise amara ideoloagă Tamara, gata oricînd să execute și să pună la punct ideile altora, obligîndu-le să se conforme. Știm cui...

Am avut nefericirea să suport dispoziții date de autocrata și amara Tamara. Am scris un articol pentru revista „Flacăra", la care colaboram, despre Vasile Deac-Moșu din Maramureș. Titlul acestui articol era: **Un Moș Ioan Roată al Maramureșului: Vasile Deac-Moșu.** A trecut un timp îndelungat și articolul nu apărea. Atunci mi-am luat inima în dinți și m-am dus la secretarul general de redacție, un om de cultură, onest, care mi-a spus că direct Tamara le-a comunicat. „M-ai terminați odată cu viața țăranilor și a satelor. **Tovarășul** se luptă pentru sistematizarea lor, și voi vreți s-arătați în articole că mai sînt țărani legați, ca Moș Ioan Roată, de sat". Am înțeles totul. Mi-am retras materialul.

Într-o altă împrejurare, cu doi ani în urmă, la Muzeul Satului s-a organizat o și a fiilor Maramureșului. Am luat și eu cuvîntul, spunînd în final că noi nu vrem să vedem satul românesc, doar la muzeu, ci în viața lui cea vie, de fiecare zi. A doua zi, după ce a făcut o ședință-fulger, cu cercetătorii Muzeului, o altă autocrată, dar mai mică în funcție (directoare a Muzeului Satului), soție de securist, s-a dus cu plîngere la Tamara împotriva celor care ar fi vorbit contra politicii „tovarășului" de sistematizare a satelor. Drept urmare, amara Tamara a hotărît să interzică pe viitor orice luări de cuvînt la Muzeu, dacă nu vor fi scrise și date în prealabil spre a fi cenzurate de directoarea reclamantă.

Iată, așadar, cum erau preocupați cei cu funcție de răspundere în cultura românească de consolidarea și afirmarea acesteia. Trebuie să ne gîndim lucid, temeinic, să ne gîndim că dictatorul și-a avut peste tot micii lui dictatori, care au destrămat în jurul lor orice inițiativă ce nu se conforma. Au creat o stare discriminatorie în cultură, prin dispoziții arbitrare și aberante, lipsite de simțul răspunderii în fața culturii românești.

VASILE VETIȘANU

ANUNȚURI

Organizația P.N.Ț.-c.d. a municipiului București, invită, pentru duminică 18 martie 1990 orele 12,00, cadrele sanitare din Capitală, la o adunare de constituire la sediul din B-dul Republicii nr. 34 — sector 5.

La inițiativa organizației de tineret a P.N.Ț.-c.d., duminică 18 martie 1990, va avea loc în fața ambasadei chineze o manifestație de solidaritate cu victimele tezei comuniste neo-maoiste și pentru promovarea valorilor democrației în China.

Greva metroului bucureștean

(Urmare din pag. 1)

derii. Proiectul de decret reprezenta un punct de vedere cu care sindicatul nu a fost de acord. A urmat greva de avertisment din 7 martie ora 14 și apoi greva propriu-zisă, declanșată joi 8 martie, începînd cu ora 4.

Punctul nodal al diferendului a fost (și este) acordarea sporului de subteran care, ținînd cont de situația condițiilor de muncă precum și de legislația existentă în lume privind metroul, este justificată.

Greva propriu-zisă a avut următoarea desfășurare: conducerea întreprinderii, a ministerului și guvernul au ignorat dialogul cu sindicatele IEMB.

Mai mult, dl. ministru adjunct Dobre a încercat să discrediteze mecanicii de locomotivă prezentînd date din care rezulta că aceștia cîștigă 6 000 de lei pe lună și urmează să realizeze prin satisfacerea revendicărilor peste 10 000 de lei. Statele de plată atestă însă că în medie salariul unui mecanic de locomotivă este de 4 000 de lei. Începutul dialogului s-a făcut abia simbătă 10 martie ora 11, deci abia la 65 de ore de la declanșarea grevei de avertisment, prin invitația d-lui ministru Spirea (am înțeles că cel în drept să poarte negocierile era de fapt dl. ministru Tudose).

Deși nu s-a dat curs cererilor sindicatelor de la IEMB, acestea au hotărît reluarea lucrului începînd cu simbătă 10 martie ora 18.

Epilog

În urma Comunicatului de duminică seara de la TVRL am aflat că greva lucrătorilor de la IEMB a luat sfîrșit prin acordul provizoriu al părților implicate.

Amănuntele privind negocierile precum și stadiul actual al rezolvării problemelor ne-au fost relatate de dl. Victor Cîndea, secretar al sindicatului mecanicilor de locomotivă. Așa cum am informat pe cititorii noștri negocierile între sindicate și Ministerul Transporturilor au început simbătă 10 martie, la ora 12 și s-au încheiat cu un acord preliminar, în urma căruia activitatea la metrou a fost reluată în aceeași zi la orele 18. Negocierile au fost reluate duminică la orele 10 și s-au încheiat după amiaza în jurul orei 16,30.

Au fost rezolvate cu această ocazie cererile care intrau în competența întreprinderii și a ministerului. Nerezolvate au rămas cererile privind sporul de subteran, de fapt principalul obiect de dispută. Părțile au căzut de acord să înainteze un proiect de decret-lege C.P.U.N. urmînd ca acesta să la o hotărîre cît mai grabnic cu putință. Doar în cazul în care toate posibilitățile de a negocia vor fi epuizate, ne-a declarat dl. Cîndea, sindicatul va recurge la grevă și aceasta după model japonez.

Trebuie să informăm cititorii că specificul acestui tip de grevă constă în faptul că activitatea nu încetează pe timpul desfășurării acțiunii greviste, greviștii putînd fi recunoscuți printr-un semn distinctiv. De exemplu muncitorii japonezi poartă pe mînă o banderolă albă, albul fiind culoarea doliului în Japonia.

Sperăm ca primul model japonez care va fi introdus la noi să nu fie unul grevist; s-ar putea crea un precedent de natură să încurajeze venirea samurailor (știm că acestia semănă în Japonia de la începutul perioadei Meiji), iar pînă la transformarea acestora în kamikaze n-ar mai fi decît un pas.

Renașterea morală pentru salvarea națională

Renașterea morală a națiunii române este unul din țelurile majore ce își propune să fie aplicat consecvent de Partidul Național Țărănesc-creștin și democrat. Valoarea morală a fiecărui cetățean, mult, foarte mult afectată și mutilată de dictatură, este cerința esențială a momentelor ce le trăim, deschise de Revoluția tineretului, a poporului român în arzătoarele zile de sfîrșit de decembrie 1989, însingerat. Nu există compartiment al vieții economice și sociale să nu fi fost lezat de incompetență, de lipsă de sinceritate, a celor care s-au impus prin forță și înșelăciune să conducă destinele acestui popor care a fost civilizat, ospitalier, demn și cinstit.

Minciuna, lipsa de adevăr, ascunderea realității, înfrumusețarea și pomădarea cruntei realități, corupția, demagogia alarmantă de patriotism au fost, în cei 45 de ani ai ideologiei comuniste, normele de conduită la toate structurile p.c.r. A fost în fapt cancerul generalizat ce s-a implementat în viața noastră cotidiană, amputînd valoarea morală a națiunii române. Lipsurile permanente, în tot ce este necesar individului pentru o viață decentă și demnă, au lezat profund morala, caracterul și capacitatea de a fi apropiat de semenii noștri și de a le înțelege necazurile și doleanțele. Regimurile dictatoriale din România au lăsat, fără voia noastră, răni adînci în conștiință. În valoarea morală a națiunii române, expresie a inteligenței umane, urmare cărora oamenilor nu le pot fi contestate marile calități, trăsătura lor fundamentală de a fi măsura tuturor lucrurilor.

Iată, însă, că și astăzi, numai după două luni de zile de la Revoluția noastră, cînd România pășește pe drumul mult căutat și dorit al libertății și adevăratei democrații, cei care și-au asumat la 22 decembrie 1989 sarcina grea, foarte grea de Salvare Națională, ne lăsau să înțelegem, cu fiecare zi ce trece, că ceea ce au spus cu puțin timp înainte nu mai este de actualitate, sau mai bine zis nu-și mai amintesc nimic din cele declarate public, parcă mai toți ne-am fi pierdut memoria, o amnezie și drept concluzie ar trebui să le credem ultimele discursuri de la radio-televiziune. Noi toți, tineri și tinere, oameni de toate vîrstele, de toate profesiile, am fost înșelați de demagogia regimurilor de dictatură, tocmai prin CUVINT.

Am fost tentați, uneori, cînd nu cunoșteam murdarele lor gînduri, să le luăm cuvintele lor drept țel pentru bunăstarea membrilor societății românești. Ne-am înșelat amarnic, am rămas stupefiați văzînd cum copilașii noștri, sub falsă grijă a guvernanților, tremurau de frig în cămine, orfelinate și în casa părintească. Atentat deci la ființa biologică a națiunii române! Se dorește oare să se repete lipsa bunei credințe și în aceste momente sublime dăruite poporului român de Revoluție? Una spunem astăzi, alta spunem mîine, fără a avea o ținută fermă, în consens cu toate forțele politice ale României libere.

Ne întrebăm cu toții de ce conducerea F.S.N. nu este în toate cazurile loială, de ce în focul Revoluției a afirmat că rolul și menirea sa sînt tranzitorii, de Salvare Națională și că va deschide larg porțile platformelor partidelor politice ca alegerile să se desfășoare în condiții echitabile, în sistem pluripartit, asigurîndu-li-se mijloacele materiale strict necesare.

Conducerea Partidului Național Țărănesc-creștin și democrat a insistat la timpul potrivit ca Frontul Salvării Naționale să-și precizeze de la bun început intenția, în ideea de a se putea organiza și acționa în cunoștință de cauză. Dar românii au luat act și de declarațiile ulterioare, ale unor fruntași ai Frontului de Salvare Națională, care fără a recunoaște cîtuși de puțin ceea ce au spus nu cu mult timp înainte, au precizat că aceasta va participa totuși la alegeri, chipurile, ca o „Mișcare"!

Se pune problema cuvîntului dat, considerat ca liber exprimat. Se va merge tărîș pe drumul anevoios al ascunșurilor? Al reeditării unor regimuri de tristă amintire? Noi acordăm o mare greutate cuvîntului dat, ca expresie a celor mai înalte virtuți umane, care se cer astăzi mai mult ca oricînd să fie respectate. Cuvîntul fără a fi urmat de faptă este dăunător interesului general al societății. Nu vrem să fim iarăși înșelați în buna noastră credință. Acel partid sau mișcare care se vrea a conduce destinele poporului român are datoria sacră de a ridica cuvîntul la cea mai înaltă treaptă a moralei și practicii în conducerea societății.

Noi nu mai vrem, nu mai acceptăm să ni se spună una, să se facă în fapt cu totul altceva și să fim din nou înșelați în credința noastră. În aceste circumstanțe Frontul Salvării Naționale ar trebui să înțeleagă că toți oamenii de bună credință nu mai vor accepta niciodată minciuna, ascunzișurile demagogiei politice, atentatele la cuvînt, luarea în pripă a unor măsuri la primul impuls, revenirea prin anulare a celor comunicate, sau acte normative care pun serios la îndoială capacitatea celor care ne guvernează în prezent, de a fi rodul unei temeinice analize. Capacitatea de a scruta viitorul, fie el chiar și mai apropiat, este în interesul general al societății românești.

La rîndul ei, țărănimea română, greu încercată în anii cruntei și odioasei dictaturi, are nevoie mai mult ca oricînd de sprijinul nostru al tuturor, pentru clarificarea enormelor nedreptăți ce i s-au făcut. Vine primăvara! Țăranul român cere credibilitatea. Vrea lămuriri. Vrea să cunoască ce i se dă, în ce condiții și cît de serioase și durabile sînt cuvintele ce i sînt adresate. Deci cerința momentului în România: să se permită și să se acționeze ca în perioada de pînă la alegeri, la guvernarea societății românești să participe efectiv și celelalte forțe politice potențiale.

Să nu pierdem acest prilej!

VASILE MUȘAT

Organizația de tineret a P.N.Ț.-c.d. a sectorului 1, București

Vă invită să luați parte la o DEZBATERE PUBLICĂ pe tema:

PROBLEMA ȚĂRĂNEASCĂ și AGRICULTURA VIITORULUI

Întîlnirea va avea loc joi, 15 martie 1990, la orele 17, în sala din str. Ion Bogdan nr 19 (intrarea din Calea Dorobanți, lîngă ambasada turcă).

Vor fi prezenți specialiști în domeniu și se vor da răspunsuri la toate întrebările Dvs.

Abonați-vă la „Dreptatea"

Aducem la cunoștință tuturor celor interesați că toate formalitățile privitoare la distribuirea ziarului nostru au fost perfectate și că de astăzi se pot face abonamente la „Dreptatea" la toate oficiile de poștă.

Vizita delegației P.N.Ț.-c.d. condusă de dl. Corneliu Coposu în Elveția

Joi 1 martie 1990, după încheierea vizitei în Franța, dl. Corneliu Coposu, președintele P.N.Ț.-c.d., împreună cu delegația compusă din domnii Iftene Pop, vicepreședinte, Cicerone Ioanițoiu, secretar general adjunct și Marius Lupuțiu, reprezentant al tineretului, au sosit la orele 21,45 pe aeroportul Geneva unde au avut o primire călduroasă din partea unei asistențe numeroase.

Scopul vizitei a fost de a lua legătura cu partidele politice elvețiene și de a lua contact cu colonia românească din Elveția.

Vineri 2 martie, delegația a fost primită în orașul Lausanne de reprezentanții celui mai vechi și important partid elvețian — Partidul Radical Democrat (din Cantonul Vaud), în frunte cu dl. deputat în în Consiliul Național Elvețian, Jean-Jacques Cevery, care este și membru în comisia de afaceri externe al Parlamentului Elveției. Cu acest prilej dl. Corneliu Coposu a făcut declarații și a răspuns întrebărilor ziariștilor prezenți.

În aceeași zi, ajungînd la Geneva, dl. Corneliu Coposu a acordat un interviu Televiziunii Normande de limbă franceză precum și alte două interviuri presei scrise („Tribune de Geneve" și „Le Courrier").

Delegația P.N.Ț.-c.d. a fost invitată în seara aceleași zile la Marele Consiliu, Parlamentul Genevei.

Aici a avut loc întîlnirea cu reprezentanții Partidului Creștin-Democrat printre care: domnii Folmi, - președintele guvernului genevez, Maistre, ministrul economiei, fost președinte al Comisiei de afaceri externe al Parlamentului elvețian și deputat în acest Parlament, Dominique Ducret, deputat în același Parlament, Doamna Braun, deputat în Marele Consiliu genevez și alții. Discuțiile s-au purtat într-o atmosferă de mare cordialitate, cei prezenți s-au interesat îndeaproape de desfășurarea evenimentelor politice din țară, de atitudinea F.S.N. față de partidele istorice, posibilitățile acestora de acces la televiziune și radio, de a tipări și difuza presa și materialele de propagandă pentru a face cunoscute programele și pe reprezentanții lor. Dl. C. Coposu a arătat convingător greaua situație în care se află aceste partide, după 43 de ani de interdicție a funcționării lor. În ciuda acestor ani multi P.N.Ț., a continuat să existe în cea mai grea clandestinitate deși conducerea sa, în frunte cu Iuliu Maniu și Ion Mihalache, împreună cu circa 200 000 de membri, au fost întemnițați de p.c.r., impus la conducerea țării de o putere străină.

Ziariștii prezenți s-au interesat de asemeni de situația actuală și de viitoarele alegeri. Cu acest prilej dl. Corneliu Coposu a declarat: „dacă alegerile vor fi într-adevăr libere și dacă vom fi lăsați să facem campania normală, noi vom cîștiga". Într-un interviu apărut a doua zi într-un important ziar din Geneva, dl. C. Coposu explică opoziția puternică a F.S.N. la cererea partidelor istorice pentru amînarea alegerilor.

Simbătă 3 martie delegația P.N.Ț.-c.d. a fost primită la redacția cunoscutului ziar genevez „Journal de Geneve", unde dl. C. Coposu a acordat un interviu doamnei Nicoleta Frank (interviu apărut în ziua de 8 martie).

A urmat întîlnirea cu românii refugiați în Elveția. Această întîlnire a avut loc din inițiativa „Uniunii foștilor deținuți politici din România" cu sediul la Geneva și s-a desfășurat în Sala Parohială a Bisericii Notre-Dame din acest oraș. Cîteva sute de români și române, de toate vîrstele și categoriile sociale s-au adunat să cunoască pe cel care timp de 45 de ani a suferit rigorile greu de imaginat ale temnițelor comuniste și să afle de la dînsul care este realitatea din țară și, mai ales, de ce F.S.N. îi atacă în mod neloial.

Ședința a fost deschisă de Dumitru-Mituș Ionescu care a prezentat pe toți membrii delegației. Dl. C. Coposu, într-un obiectiv și clar discurs, a prezentat programul P.N.Ț.-c.d., lupta și suferințele membrilor vechi, însuflețirea tineretului care a înfăptuit prin sacrificiile sale prăbușirea odioasei tiranii și înscrierea în rîndurile P.N.Ț.-c.d. a tuturor celor care își dau seama că numai acest partid poate garanta democrația, pluralismul și crearea condițiilor ca fiecare cetățean al României — majoritar sau minoritar — să se bucure de libertate adevărată și să poată duce un trai omenesc.

În continuare au vorbit fiecare din membrii delegației. Mulți din cei prezenți au pus întrebări, au făcut propuneri și au dat sugestii privind viitorul politic apropiat. S-a cerut ca alegerile să fie aminate pentru luna septembrie, ca securitatea să fie realmente dizolvată și toți membrii ei să fie încadrați în muncă productivă; de asemeni ca toți românii refugiați în străinătate să poată vota.

O societate helveto-română s-a adresat printr-un memoriu guvernului elvețian ca să intervină la forurile internaționale competente și la celelalte guverne democratice, pentru ca în timpul campaniei electorale și al alegerilor să fie trimiși în România delegați oficiali, ziariști, care să urmărească desfășurarea acestora. „Nimeni nu a uitat că în anul 1946 alegerile au fost trucate și inversate și locul de învingător al P.N.Ț. condus de martirii neamului Iuliu Maniu și Ion Mihalache a fost luat prin fraudă și forță de partidul comunist."

Duminică 4 martie dl. C. Coposu s-a deplasat la Zürich unde s-a întîlnit cu deputatul federal dl. Muhlheim, purtătorul de cuvînt al Partidului Radical Democrat.

Mass-media elvețiană a comentat semnificativ vizita domnului Coposu. „Tribune de Geneve", cunoscutul ziar genevez, a publicat un articol sub titlul: „Democrația în pericol. Celebrul lider român la Geneva", iar în continuare subtitlul: „Corneliu Coposu a stat 17 ani în închisoare. El conduce principalul partid de opoziție".

În tot timpul șederii în Elveția dl. C. Coposu și delegația au fost însoțiți de Dumitru-Mituș Ionescu, președintele Uniunii foștilor deținuți politici din România și fost candidat pe listele P.N.Ț. în jud. Argeș în alegerile din 1946.

Luni 5 martie delegația P.N.Ț.-c.d. a plecat cu avionul la Roma.

Așa cum v-am mai informat, ca urmare a anunțului publicat în ziarul „Dreptatea" din ziua de 1 martie 1990, duminică 4 martie a.c. un mare număr de studenți de la diferite facultăți din București s-au adunat la sediul PNT din B-dul Republicii nr. 34 (Piața Rosetti), punînd bazele organizației „Tineretul Universitar Național Țărănesc — creștin și democrat, prescurtat T.U.N.T.

La întîlnire au participat și foștii conducători ai T.U.N.T. din anii 1944—1947 care ne-au povestit fapte și întîmplări interesante despre tineretul universitar care a activat în această organizație.

T.U.N.T. a existat pînă în anul 1947 cînd activitatea P.N.Ț. a fost interzisă de organul puterii comuniste instaurat cu ajutorul tancurilor staliniste. Conducătorii de frunte ai Organizației Tineretului Universitar Național Țărănesc au fost prigoniți și apoi arestați și condamnați samavolnic pentru activitatea lor patriotică de opozanți la dictatura comunistă, dictatură care, atunci, își înfigea din ce în ce mai sîngeros ghiarele în beregata bietului român, sugrumîndu-l și îngenunchindu-l.

Atunci, tot un front, chipurile tot popular, „Fără Neam și Dumnezeu" a mințit poporul promițîndu-i drepturi și largi libertăți democratice. Ce s-a ales din acele promisiuni, știm cu toții, le-am simțit pe pielea noastră, părinții noștri mai bine de 40 ani și noi, de cînd ne-am născut. În spatele acelui front (curios, și în spatele altor fronturi din alte țări) s-a aflat un minuscul grup de comuniști, care cu perfidie și cu cinism, sprijiniți din afară, au pregătit drumul spre cea mai odioasă și nerușinată dictatură comunistă.

Petru Groza, trădător al poporului român, coorganizator al falsificării, la ordinul lui Stalin, al rezultatelor alegerilor din 19 noiembrie 1946, a dat girul său comuniștilor supunîndu-se orbește tătucului, genialului gînditor și salvator al popoarelor, cum îi plăcea lui Stalin să i se spună. Prin inversarea rezultatelor, P.N.Ț., deși obținuse o majoritate de peste 75% a electoratului, prin falsificare în biroul Ministerului de Interne, fără nici o centralizare, cîtorva mii de comuniști li s-au atribuit rezultate majoritare. Nu după mult timp, regele Mihai I, care cu sprijinul partidelor istorice a realizat actul de la 23 August 1944, el, regele, principalul păzitor al respectării constituției, chezaș credincios al democrației și regimului parlamentar a fost obligat să părăsească țara. Actul de abdicare i-a fost prezentat de gheorghiu-dej primul călău comunist și de petru groza, care se juca cu pistolul în mînă pentru intimidare. Garda palatului fusese schimbată cu trupe alese de comuniști, iar prin oraș circulau motorizatele staliniste.

Din activitatea T.U.N.Ț.-c.d. în perioada 4-11 martie a.c.

În același timp, în beciurile de la Ministerul de Interne se aflau mii de studenți arestați, în majoritate membri ai T.U.N.T.

La amenințarea că dacă regele nu părăsește țara, toți acești studenți vor fi împușcați, pentru a evita o baie de sînge nevinovat, actul de abdicare a fost semnat.

Foștii studenți ai T.U.N.T. și conducătorii lor ca, ing. Ion Puiu și Nicolaie Bărbus, azi vicepreședinți ai P.N.Ț.-c.d., dr. Aiecu Bratu, ing. Nicolae Petrescu, Ionescu Gableni, Sergiu Macarie, ing. Vichentie Zăgan, ec. Aurel Ludoșan și mulți alți foști responsabili ai T.U.N.T. pe facultăți, din acea vreme, au fost vînați, arestați, judecați și condamnați la ani grei de închisoare pentru dragostea lor de patrie și poporul român.

Prezenți la întîlnirea din 4.03.1990, oameni cu părul alb, azi bunici, foști conducători ai T.U.N.T., supraviețuitori din închisorile comuniste, au predat tinerei generații de studenți făclia nestinsă a speranțelor, întreținută timp de peste 40 de ani de credință într-un viitor democratic al țării.

Comitetul interimar de conducere al T.U.N.T. și-a început activitatea cu elan tineresc, așa cum s-a arătat și în ziarul „Dreptatea" din 6.03. 1990.

De la constituire, zilnic sosesc la sediul din localul P.N.Ț.-c.d., etaj 2, camera 16, sute de studenți care vin să se informeze și să-și exprime adeziunea la programul partidului, înscriindu-se în T.U.N.T. Întrebați, niște studenți care discutau aprins într-un grup, ne-au dat niște răspunsuri edificatoare. Un student de la facultatea de electronică ne-a explicat că, pentru el, atracția către P.N.Ț.-c.d. o formează faptul că este un partid creștin și democrat, fruntaș în lupta contra comunismului.

— „Deși fac parte dintr-o organizație studențească apolitică, ne-a explicat o studentă de la medicină, m-am convins că realizarea obiectivelor noastre studențești și a idealurilor noastre, se pot finaliza numai dacă acestea sînt înscrise în platforma unui partid politic. Consider că Partidul Național Țărănesc-creștin și democrat, ne reprezintă cel mai bine dezideratele noastre, cu cea mai mare șansă de reușită.

Organizația noastră studențească apolitică din care fac parte, este formată din studenți cu diferite convingeri politice și totuși ca organizație ne manifestăm apolitic. Aceasta ne stimulează pentru a lupta în cadrul T.U.N.T. ca interesele noastre studențești să fie cît mai bine reprezentate prin P.N.Ț.-c.d., singura cale de a le realiza pe plan politic.

Așteptăm studenții din București să vină alături de noi pentru lupta împotriva comunismului, astfel ca odioasa orînduire comunistă, care ne-a adus atîta dezastru și nenorocire în țară să dispară definitiv din societatea noastră. Apelăm la toți studenții din țară să se constituie în organizații T.U.N.T., în fiecare centru universitar ca: Timișoara, Cluj, Iași, Craiova etc., pentru a lupta și a ne forma în idealurile P.N.Ț.-c.d. de democrație, morală creștină, patriotism și dreptate socială, pentru a deveni, la absolvirea facultăților, cadrele de mîine ale partidului și țării."

Studenți și studente, toți cei care nu mai vreți comunism în țara noastră, veniți alături de noi!

Vă așteptăm cu drag!

COMITETUL INTERIMAR DE INIȚIATIVĂ A ORGANIZĂRII T.U.N.T. CENTRUL UNIVERSITAR BUCUREȘTI

Scrisoare deschisă către vechii militanți pecere

Stimați tovarăși,

Faptul că, peste noapte, ați adoptat formula „domnule" nu mă mai poate înșela.

Nu pot uita că în perioada dintre cele două războaie mondiale ați fost printre agenții plătiți de puteri străine pentru a lupta împotriva statului unitar pe care poporul român și-l făurise cu mari sacrificii. Declarațiile și alte documente ale partidului comunist din România (secție a unei bineînțeleș agenturi de spionaj și sabotaj) îndreptate contra democrațiilor europene) au fost publicate și sînt mărturie acelei atitudini pentru care, măcar acum, ar trebui să vă ascundeți de rușine.

După război, v-ați dezlănțuit talentele de mistificatori, de falsificatori și apoi de teroriști contra unei istorii și a unui popor cu care nu aveați nimic altceva în comun decît faptul că îl puteați mulge, îl puteați jefui, după poftă, cu singura condiție să se asigure partea leului celor ce vă aduseseră la putere. Ați furat actul de la 23 august 1944, în care ați avut un rol de figuranți, declarîndu-l, mai întîi, opera Armatei Roșii și, apoi, opera pecere, inexistentă în acea dată ca forță politică în stat.

În 1946, ați falsificat alegerile, folosind metode majuste, iar pe adevărații cîștigători ai scrutinului i-ați băgat în pușcării unde mulți au murit în chinuri inimaginabile; cei care au ieșit din închisori, după 10—15 ani, au fost distruși fizic și moral, aruncați la periferia societății, împreună cu familiile, fiii și urmașii lor. De același tratament nu au avut parte și mulți dintre militarii ce erau acoperiți de glorie în războiul împotriva Germaniei naziste.

După ce v-ați instalat definitiv la putere, ați dezlănțuit prigoana cea mai cruntă împotriva a tot ceea ce însemna fundamentele societății românești. Zeci de mii de intelectuali au fost eliminați, marginalizați, condamnați. Nu v-ați moralizat cei cărora nu li se putea reproșa o invinovățire chiar inventată, au ținut ani de zile în închisori fără judecată și fără condamnare. Locul acestora a fost ocupat de impostori, de cariviști, de semidocți care s-au pus, cu tot zelul, în slujba „inovației" (citește „distrugerii") a tot ce era bun și valoros în societatea românească. Dar nu numai intelectualitatea, coloana vertebrală a națiunii, a fost distrusă. Toți cei care aveau cît de cît o opinie, toți cei despre care se bănuia că s-ar fi putut opune, în vreun fel, tăvălugului distrugător, au fost închiși, torturați, exterminați. Chiar oameni foarte simpli, țărani și muncitori. Tatăl semnatarului acestor rînduri, mecanic, avînd ca studii cinci clase și o școală de meserii, a fost închis, în trei rînduri, între 1948—50, fără a fi fost judecat și condamnat. Odată cu el au fost închiși și țărani. Vina lor era aceeași cu vina avocaților, preoților, medicilor, profesorilor cu care au fost închiși: erau oameni cu opinie. Adică, ascultau radioul, citeau presa și, între prieteni, își spuneau părerea.

În 1949 ați început, stimați tovarăși vechi militanți, ofensiva împotriva țărănimii. Sper că ați citit în presa de după revoluție relatările despre felul în care ceaușescu (și nu numai el) îi lămurea pe țărani să intre în colectiv, cu argumentul gloanțelor și al torturii. Să fie foarte clar: chiar acolo unde nu s-a tras în țărani, chiar acolo unde țăranii n-au fost torturați pentru a fi băgați cu forța în colhoz, colectivizarea s-a făcut prin înșelăciune, prin presiuni. Colectivizarea a însemnat un jaf, organizat la scară națională, în dauna clasei țărănești, jaf practicat de toți militanții de atunci ai pecere și slugile lor.

Nu vă simțiți părtași la toate acestea, tovarăși vechi militanți? Puteți afirma că ați făcut ceva pentru a împiedica toate aceste orori, aceste crime împotriva națiunii române?

Iar dacă ați fost înlăturați de ceaușescu, pentru că, nu-i așa, în virtutea vechii practici comuniste, fiecare nou șef trebuia să-și aducă propria sa bandă la putere, dacă deci, ați fost marginalizați, după ce vreo două-trei decenii ați fost părtași la toate crimele enumerate mai sus, acum, după revoluție, găsiți cu cale să vă puneți în fruntea maselor.

N-aveți chiar nici-un pic de rușine? N-aveți nici-o urmă de respect pentru sîngele miilor de tineri care au murit pentru libertate, pentru demnitate?

Ce vreți, de fapt? După ce mii de tineri au plătit cu viața libertatea, vă erijați în îndrumători, sfătuitori sau chiar conducători și teoreticieni ai revoluției? Ați vrea să dați toată vina numai pe ceaușescu și clica lui. Dar cum rămîne cu crimele din perioada 1946—65, cînd ceaușescu era un conducător oarecare? Credeți că acest popor are memoria atît de scurtă?

Persiflați noile partide politice pentru că ați vrea, din nou, toată puterea, sub masca F.S.N. Dar aceste partide nu sînt toate noi, tovarăși vechi militanți. Unele, au mai mult de un secol de existență în spate; altele, izvorîte în focul revoluției, sau după aceea, își reclamă, pe bună dreptate, dreptul la existență și la opinie.

Declarați că ați suferit sub ceaușescu. Dar nu spuneți că membrii partidelor istorice au la activul lor în total, milioane de ani de închisoare la care i-ați condamnat voi, șefii comuniști de atunci. Nu spuneți că mulți dintre fruntașii acestor partide au pierit în închisori, la canal. Dumneavoastră sînteți cei ce pretindeți c-ați suferit?!

Încercați să manevrați masele, crezînd că lozincile înepte folosite pînă nu demult ne-ar mai putea înșela. Mai credeți în așazisele virtuți ale comunismului, chiar dacă încă n-o spuneți cu glas tare? Dar chipul adevărat al comunistului, tovarăși militanți, este cel pe care ni l-a arătat ceaușescu și, pe care, dealtfel, și d-vs ni l-ați arătat și încă mai încercați, pe căi ocolite, să ni-l prezentați ca atrăgător.

Poporul acesta nu mai vrea nici un fel de experiențe de iz comunist. Și, sperăm că le va respinge cu toată hotărîrea, chiar dacă îi vor fi prezentate în ambalaje noi.

S. ALEXANDRESCU

Democrația și mass-media

Ieșirea din tenebre, plătită cu sîngele iubiților noștri prunci și tineri. În ajunul nașterii lui Isus Hristos ne-am redobîndit dreptul la demnitate și mîndrie națională. Să ne privim în față la început de drum. Un drum greu și plin de capcane prin care putem trece numai cu adevărul.

Motiv pentru care cerem actualului guvern mai multă înțelegere și dăruire. Motiv pentru care cerem și mijloacelor de mass-media mai multă obiectivitate. Respectiv, să slujească înainte de toate adevărul și nu ceea ce pare să convină fruntașilor politici intrați în campania electorală.

Este onorabilă încercarea televiziunii de a fi prezentă peste tot acolo unde se petrece ceva important, dar sforile prin care este manipulată și încearcă la rîndul ei să ne manipuleze și pe noi, încă se mai văd.

De exemplu, manifestației pașnice din Piața Victoriei care s-a desfășurat demn și civilizat pe 18 februarie, i s-a acordat prea puțină atenție față de acel neînsemnat grup de debusolați care au pătruns în sediul Consiliului de miniștri. De fapt, și aici s-a produs ceva ciudat. Cîțiva indivizi au escaladat cu mare abilitate balconul, unul din ei a spart cu capul un geam (să nu uităm că acesta este deosebit de gros), probabil fără să se rănească, după care au pătruns în sediu, cei care de fapt nu știau ce vor. Cînd s-au făcut arestările, „deschizătorii" de drumuri, dispăruseră.

Mitingul popular de la Timișoara din 19 februarie ni s-a prezentat extrem de sumar, și atunci cînd oamenii scandau: **„Jos Iliescu!"** — vocea lor era acoperită de cea a speakerului. Poate că acestea sînt avatarurile unei televiziuni de stat, pusă în situația să prezinte și ceea ce nu convine conducerii statului.

A urmat apoi penibilul incident al minerilor relatat cu pios de TVRL, care după vizita de lucru a dlui Gelu Voican Voiculescu în Valea Jiului, au pornit „spontan" spre București în două trenuri care îi așteptau cuminți și puse la dispoziția lor, ca „din întîmplare". Minerii care în afara discursurilor cu caracter ultimativ au tunat și fulgerat împotriva partidelor de opoziție, declarînd nici mai mult nici mai puțin că „ei nu au nevoie de mai multe partide, unul singur fiindu-le suficient!".

Să dea Dumnezeu ca viețiilor.

noștri mineri de după revoluție, să nu deschidă ochii prea tîrziu!

Declarațiile lor pline de insolență au produs o legitimă îngrijorare atît în țară cît și în străinătate. Democrația în România pare să se ascundă dincolo de linia orizontului.

Pe bravii mineri se pare că nu-i interesează faptul că din conducerea ministerului lor fac încă parte multe cadre provenind din vechea nomenclatură (poate chiar din securitate). Și nici cui urmează a fi încredințate destinele țării.

Ar fi însă dureros (și tragic în același timp) ca după o letargică eclipsă, să ratăm șansa adevăratei democrații și să intrăm din nou în conul de umbră al istoriei.

Fie ca pacea să coboare pe deplin în sufletele noastre, dar pentru asta trebuie să veghem cu toții ca **scumpa lumină a libertății să nu fie deturnată din beneficiul nostru, al întregului popor, în beneficiul exclusiv al unui grup restrins.**

Așa să ne ajute Dumnezeu!

CONSTANȚA VITZU

Dinamo și Partizan(ii)

Ca-n totdeauna cînd este vorba despre un meci de fotbal, săptămîna, cu toate treburile ei risipite ca niște case într-un oraș încîlcit, face bulevard acestui eveniment undeva în sufletul meu.

Dau drumul la televizor pentru meciul Dinamo—Partizan.

Dar ce se întîmplă?

În loc de urechi simt două gropi de bombă, prin cameră niște cuvinte sar și ard ca niște schije.

Crainicul spune:

„sînt în tribune săteni din... locuitori din... și din... De numele lui Dinamo sînt legate numele lui... și al lui... Aceștia au urcat treptele performanței de la... pînă la...".

•

Ce nu spune crainicul și spune teroristul plin de sînge, prins în timpul Revoluției pe acoperișul Televiziunii Române foarte ciudat de prompt Libere: „După perioada cît am făcut sport de performanță la Dinamo, am fost angajat în ministerul de interne...".

Și ce-ar trebui să spună în continuare teroristul:

„...ca șofer pe o mașină acoperită (pentru proștii d-lui Brucan) de culorile serviciului circulație, purtam uniformă de militian cu caschetă albă și transportam persoanele reținute în intrarea în consulatul american pînă în arestul „miliției" de pe Ana Ipătescu...".

Afară lumina zilei începuse să se coacă încet.

Aroma ei aurie, îmi cotrobăia fereastra căutînd înăuntru un semn de întrebare: „Chiar așa de mare să fie distanța morală între costumul sport marca „Dinamo" (purtat atîția ani de ministerul de interne) și ministerul însuși?

Ani și ani poporul român a suportat agresiunea fizică și morală a dictaturii comuniste prin intermediul acestui brat de oțel numit ministerul de interne. Și acum apare crainicul Televiziunii Române Libere să ne prevină de atașamentul poporului față de această echipă (Dinamo) a ministerului de interne. Oare cine poate ridica osanale unui club sportiv și de ce? De ce este nevoie să se demonstreze priza la popor a unui club sportiv dintr-un alt motiv decît acela că această priză ori nu există, ori este contestată în modul cel mai serios. Oare sătenii din... și locuitorii din..., partizanii echipei Dinamo (dacă e să judecăm după crainicul TVRL) nu știu de insistența cu care în toată țara, în legătură cu evenimentele din timpul Revoluției în legătură cu anii grei care au precedat-o, se pun anumite întrebări absolut firești ca de pildă:

— unde sînt teroriștii, securiștii, extremiștii unităților speciale de luptă antiterorism care au tras asupra populației?

— unde sînt agenții, colaboratorii, tehnicienii, ofițerii ministerului de interne, cei care atîția și atîția ani schimbau uniforme, costume, nume și adrese pentru a induce în eroare pe oamenii simpli și neinițiați?

Chiar așa, unde sînt colegii dumitale, d-le șofer-terorist handbalist cu figură însîngerată de rugbist? Și unde te aflii dumneata acum? Unde sînt acum locotenenții, căpitanii și colonelii din USLA, securitate și miliție, cei care au ordonat și executat „vizita" cu rîngi la locuința mea în timpul Revoluției? Unde sînt figurile cu nuanță asiatică, cu barbă neagră și păr negru, pulover negru și haină neagră, pantaloni negri și ciorapi negri, care vizitau consulatul american cîte trei? Unde este femeia care de atîtea ori pîndea ieșirea mea din casă cu ochii holbați și mers de robot, cu nume din setul „Dobre" al securității?

Cît despre fotbal propriuzis, o singură propoziție: Dinamo, după Revoluție, nu mai este echipa de dinainte; moralul, altădată punctul forte al echipei, pare mai scăzut, ceea ce e foarte firesc date fiind perspectivele puțin schimbate ale veniturilor și garanțiilor acestora pentru angajații, sportivii (și chiar, poate, pentru partizanii) ministerului de interne.

GRIGORE FĂRTĂȚESCU

• ȘTIRI EXTERNE • ȘTIRI EXTERNE • ȘTIRI EXTERNE •

MOSCOVA — Nicolae Crețu transmite: Luni, 12 martie, în marea sală a congreselor din Kremlin au început lucrările sesiunii extraordinare a Congresului Deputaților Poporului al U.R.S.S. Este un moment deosebit de important prin problemele ce le va dezbate, reflectat și de faptul că sînt prezenți la lucrări aproximativ 1 700 de ziariști sovietici și străini.

Forumul suprem al puterii din Uniunea Sovietică a aprobat următoarea ordine de zi: Validarea mandatelor deputaților nou aleși; modificarea și completarea Constituției U.R.S.S. și instituirea funcției de președinte al U.R.S.S.; alegerea președintelui. S-a propus și aprobat ca lucrările să se desfășoare pe parcursul a trei zile, pînă la 14 martie inclusiv.

Deschizînd sesiunea, în prezența a 2 037 deputați din totalul de 2 245, Mihail Gorbaciov a ținut să remarce că din Prezidiul Congresului lipsește reprezentantul Lituaniei, care participă la lucrările noului parlament ales la Vilnius. M. Gorbaciov, nedispunînd de documente oficiale, a menționat, totuși, că hotărîrile ce se iau acum în Lituania vizează interesele fundamentale și soarta atît a acestei republici, cît și a întregii uniuni. La propunerea conducătorului sovietic, Congresul Deputaților a cerut Sovietului Suprem, prin Sovietul Naționalităților, și Guvernului U.R.S.S. să examineze situația legată de măsurile adoptate de parlamentul lituanian, să le aprecieze și să tragă concluziile corespunzătoare.

Totodată, Mihail Gorbaciov a anunțat că Plenara C.C. al P.C.U.S. a hotărît, la 11 martie, să ia inițiativa legislativă și să propună actualei sesiuni a Congresului Deputaților proiectul de lege referitor la modificarea și completarea articolelor 6 și 7 ale Constituției URSS., abrogîndu-se de fapt monopolul puterii deținute de P.C.U.S. Vorbitorul a subliniat că în noile condiții de largă democrație, însoțită de pluralism politic, P.C.U.S. „dorește să lupte pentru statutul de partid de guvernămînt în cadrul strict al procesului democratic".

A fost prezentat apoi raportul cu privire la modificările Constituției și instituirii funcției prezidențiale, document susținut în fața deputaților de Anatoli Lukianov, prim-vicepreședinte al Sovietului Suprem al U.R.S.S. Raportorul a fundamentat necesitatea continuării procesului de reforme politice și economice prin consolidarea sistemului de conducere a statului, prin adîncirea democrației și făurirea unui stat de drept, elemente esențiale ce implică accelerarea proceselor de restructurare pe toate planurile. Ideile de bază din raportul lui A. Lukianov au fost susținute de mulți vorbitori, care s-au perindat la tribuna Congresului.

Părerea opoziției, recunoscută acum doar de facto, este sintetizată într-o „chemare" difuzată paralel cu documentele oficiale de lucru ale sesiunii de gruparea interregională a deputaților și susținută la tribună de unul dintre liderii acestei grupări, I. Afanasiev. După cum se vede, opoziția încearcă, la fel ca și în Sovietul Suprem, să tărăgăneze cît mai mult problema cardinală pentru care a și fost convocată sesiunea extraordinară, instituția prezidențială. Apelul difuzat în holul sălii Congresului subliniază că „noi ne temem de consecințele unei hotărîri luate împotriva voinței poporului". Mulți comentatori remarcă faptul că, atunci cînd vorbesc reprezentanții „opoziției", o fac în numele „poporului", cînd vorbesc deputații celalalți — se pare că nu mai este vorba de același popor. Se merge mai departe și se spune textual: „dacă astăzi președintelui Sovietului Suprem al U.R.S.S. (atac direct la persoana lui Mihail Gorbaciov n.n.) nu-i ajung împuterniciri le ce le are pentru asigurarea ordinii în țară, Congresul Deputaților este în măsură să i le dea. Propunem actualei sesiuni să dezbată în prealabil proiectul de lege cu privire la instituirea funcției de președinte al U.R.S.S., după care să se aprobe prin referendum problema acestei forme de conducere"... De fapt tergiversarea problemei se face pentru a putea arăta cu degetul la slăbiciunea conducerii actuale.

După reacția sălii, gruparea interregională nu va cîștiga prea multe voturi în favoarea punctului ei de vedere. Este semnificativ și faptul că agresivitatea acestor reprezentanți în sală se transformă în amabilitate în afara „sălii". Asaltat de ziariști, Serghei Stankevici, unul dintre reprezentanții „Interregionalei", a ținut să menționeze că „gruparea interregională a hotărît să nu prezinte un contracandidat la funcția de președinte al U.R.S.S.".

Această subliniere vine să confirme aprecierea generală din cercurile de presă de la Moscova că Mihail Gorbaciov nu are o alternativă reală — contracandidat — pentru a fi ales, prin excepție acum, de către Congresul Deputaților Poporului, primul președinte al U.R.S.S.

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă P.O. Box. 12-201, telex 10376 prsfir București, Calea Griviței nr 64—66.

Tiparul: Combinatul poligrafic București.